

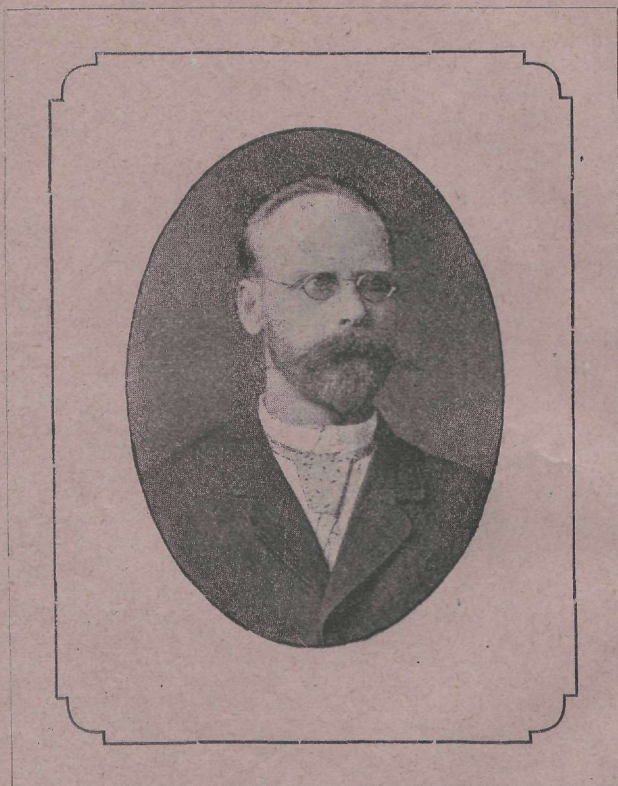

Gesti luuletajate
album.

Wälja annud

— J. R. Rezold. —

Trükitud kapten F. Meybaum'i kuluaga.

J. R. Rezold,

— Albumi väljaandja. —

~~92A~~

~~S. 60~~
50/2.

Eesti luuletajate album.

— Biltidega.

~~II~~ bres.

B 2446.

Wälja annud

J. H. Rezold.

~~Siid 60 kop.~~
~~Rõide 40~~

EA 32505

Trükitud kapten J. Meybaum'i kuluga.

Доводено цензурою. — Юрьевъ, 13 Юля 1895 г.

Печ. Г. Матизена, Ревель, Никольская 23.

Gesti luuletajate album.

Pühandanud

Teaduse akademia presidentile,

Keiserliku Kõrgusele

Suur - Wüst

Konstantin Konstantinowitschile

J. R. Rezold.

Альбомъ
ЭСТОНСКИХЪ ПОЭТОВЪ.

Посвященъ

ЕГО ИМПЕРАТОРСКОМУ ВЫСОЧЕСТВУ

ВЕЛИКОМУ КНЯЗЮ

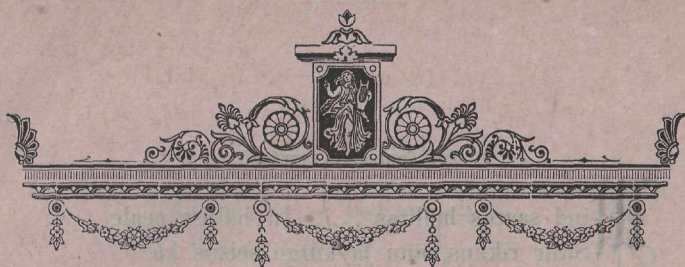
Константину Константиновичу

АВГУСТЪЙШЕМУ ПРЕЗИДЕНТУ АКАДЕМІИ НАУКЪ

И. Р. Рецольдомъ.

Soowituseks.

Laulik luob lugusida,
Weeretelleb wärssisida,
Wõtab sõna waarikusta,
Eieteleb haawikusta,
Pistab pauna lehtepunga,
Nõnda luob laululõnga.
Wõtab mõtte mõisawäljalt,
Teise meelemagasista,
Maalib kujud kulla karwe,
Paneb kenad pildid arwe,
Kõne kenama kõlama,
Heale ella heljumaie. —
Kui on laulik osaw looja,
Laitemata sõnaseppa,
Siis ta luob lugusida,
Weereteleb wärssisida,
Tunderikkasta rinnusta,
Pajateleb tarka teadust,
Tõe karwa käänatusi,
Targa arwu arutusi,
Loojalt antud lugusida
Lõbustuseks lugejatel'.
Nõnda minu album-lindu —
Lenda linnas liblikana,
Maal marja magusana,
Otsi õnnella südamid,
Katsu õnne kõrgendada,
Rõemu rinnas rohkendada,
Siis wõib laulik lõbu leida —
Õnnist unda uinutada,
Et ep' talland tühja tuulta,
Tühja waewa waagutanud.

„K. R.“ tunderikkad luuletused

Eestikeele tõlkes.

1.

(Задремали волны.)

Ainell mere laened,
Taewas pilwita;
Täis kuu alla waatab
Sini woodessa.

Tuleb tuulekene,
Wirwendamas woog . . .
Nii käib südamele
Rõemu, mure hoog.

*

2.

(Я баловень судьбы.)

Mind saatus hellitas . . . Ju hällist peale
 Suur rikkus, auu ja kõrge seisus ka
 Mind juhtisivad ikka kõrgusele, —
 Sest suurest sugust olen sündind ma.
 Kuid mis on suurus, kuld ja võimus, vägi?
 Silm mõnda hiilgust juba ilmas nägi
 Mis lihtsalt hauda pidi langema,
 Ja kõik mis meile meelitusi tegi
 Läks silmapilgu pärast kaduma . . .
 Üks tõine anne — jumalik ja kallis,
 Ta mulle pühitseb mu elu-tee,
 Kui terve ilm siin warandusi sallis,
 Ei sellega ma wahetusi tee:
 See on mu laul! Las' healed heliseda,
 Las' tungida ta rahwa hingesse,
 Näeb kurba ta, siis trööstigu ta teda
 Ja rõemustagu rõemsaid rohkeste.
 Kui laulu healed suutwad korda saata
 Et rahwa südamed neist liigutud,
 Siis wõin ma rahul olles ilma waata,
 Sest närtsimata kroon mull' teenitud.
 Ei sellepärast, et mul kuulus sugu,
 Et Keisri weri soontes tuksumas:
 Ma pean õige-usu rahwast lugu,
 Neid ihu hingega ma teenimas, —
 Mu kodumaa, mu Wene rahwa laule
 Ma tahan laulda kunni surmani,
 Mu Ema-Wenemaale ja ta auule —
 Pean pühandama ennast koguni.

O. Grosschmidt'i tõlk.

3.

(Блаженъ, кто улыбається.)

ee õnnis on, kes naeratab,
Kui piinab mure, rist,
Ja kui tal' pärja pununud
On saatus ohakist.

Kes araks ei lä'e mure käes,
Meelt sundab waigista,
Ning pisaraid ei lasegi
Ta laugelt langeda.

Kuid õnnis ka, kes saatuses
Ei kaeba waljuste,
Waid õnnistuseks arwab weel
Ja heaks endale.

Kes keset õnnetuste sees
Siin maitseb mõrudust,
Kuid sellepärast tõistele
Ei ta tee takistust.

Kes sihti hoiab silma eel
Meelt kindlaks alati,
Käib rõemsalt, julgelt elu teel
Ja raiub radasi.

Ja õnnis ka, kes iganes
Ei karda «rahwa häält»,
Ja suure hulga hüüdmisi
Ei täida kõige päält.

Kes tunneb elu hädasi
Ja maistnud mõrudust,
On julge, kartuseta mees,
Täis waprust, tublidust.

Jääb kindlaks kaljuks alati
 Küll iga tormi sees, —
 Kui terassane alas ta
 On elu-haamri ees.

O. Grosschmid'i tõlk.

—*—

4.

Sikstuse Jumala ema pildi ees.

(Глядишь на этотъ образъ запрестольный.)

Una cosa veramente rarissima
 e singolare.

Vasari.

Kui waatan selle püha pildi peale,
 Siis sõnad surewad mu huultele:
 Ma wastu tahtmist tõstan palwe heale,
 Ja pisarad mull' weer'wad palgele.

Mu hing on nagu rõemu tundes,
 Ma tulen kui paawst Sikstus palwele,
 Ja kui Barbara pühas sundes
 Pean silmad lööma alla põrmusse.

—*—

5.

(Вернулся Май.)

Mai tuli, kured lendasiwad
 Me' maale jälle tagasi,
 Kõik aasad õites heljusiwad,
 Mets haljas ehtes täieste.

Ja raskest talwe unest üles
 Maa pidi uuest' ärkama,
 Mis ööde peidus, surma süles
 Uut koitu pidi märkama.

Maa nagu ootas, millal teda
 Õrn kewade wõis suudelda,
 Kõik loodus wõtab elutseda
 Ja rõemu hüüd käib üle maa.

Kõik ilm, — kõik nurmed laulu healis
 Ning püha kohin hiiedes,
 Ja ööpikute kuldseis keelis
 On kewade suur iludus.

Neid kewadisi õnne tundeid —
 Saab luuletaja märkama
 Ja jumalikka waimu sundeid
 Ta tunneb rinnas ärkama.

Ta waimustates kannelt wõtab,
 Wiis hoowab wiisi järele;
 Laul jumaluste juurde tõttab
 Siit maisest ilmast ülesse.

6.

Sa wõitsid, Kalilea mees!

(Ты побѣдилъ, Галилеянинъ!)

Maas sõjawäljal haawatud, Assiirias
 Kristuse riigi wastane kuningas,
 Seal hüiab surma ahastuse sees:
 «Sa siiski wõitsid, — Kalilea mees!»

Nii Julian seal langes, hukka sai,
 Kristuse kirik kiusust wabaks jäi —
 Me' uuest' hõiskame, silm tänu wees:
 «Sa siiski wõitsid — Kalilea mees!»

Me' pahad paelad, wõrgud purustame
 Ja kõige halwa asja wõtjaks saame,
 Ning kiites hüiame maailma ees:
 «Sa siiski wõitsid — Kalilea mees!»

7.

(Поймете-ль вы тѣ чудныя мгновенья.)

Kas tunnete te' seda imelikku tundi,
 Kus hinges märkasite sala sundi,
 Kui iga laulu heal, mis sündis ilmale
 Tõi palju sala walu walgele
 Ja taewaliku waimustuse heali?
 Kõik peale tungid rõemu-armastusele
 On mõistmata ja saladuslik tee —
 Kas neid te' tunnete?
 Ma kõike: armastust ja heaid püüdeid,
 Kõik, mis mu rinnas hoowas waljuste
 Ma punusin neid oma laulusse,
 Ei wõinud warjata neid hinge hüüdeid.
 Ja kui ma wahest unustusse jätsin,
 Kui kõrged luuletaja kohused,
 Ning nõidusliku sunni järel' tõtsin,
 Mis ära eksitas mu õiget teed,
 Oh, ärge nõrkustele kohut hüüdke,
 Waid hinge healtest aru saada püüdke!
 — Kas mõistus südameta luua suudab?
 Oh, ilma sunnita ei laula ma,
 Ei oma südant taha sundida,
 Et külma mõistusele alla heidab!

O. Grosschmidt'i tõlk.

Wihma ajal.

(Въ дождь.)

ihmakene krabises
Närtsind puude lehtessa,
Jänu neil nüüd kustunes —
Lilled lõiwad lehkama.

Sõber, ära karda sa!
Kõu ei õitel hirmu tee:
Küll nad mõistwad märgata,
Et wihm kasuks nendele.

Nad ei karda — mina ka,
Rõemu saame jällegi:
Kas wõib saatus lõhkuda
Meie ühtlust iialgi? . . .

Pisaris õnn täieneb —
Pärast pilwi sinab wõlw:
Kuigi kõu meil' hirmu teeb,
Wiimaks paraneb me' põlw.

9.

(Отдвѣтаеть сирень у меня подѣ окномъ.)

Minu akna all on sirel õitsemas
 Warsti laugetand ta õie kobaraid,
 Juba suwine õhk heljumas,
 Kased haljas ehtes, päike kuldamas
 Nende hõbe karwalisi tüwikaid.

Suwi warsti tuleb, jällegi meil uueste
 Rukki lilled õitsemas on nurmedel,
 Ruttu aias lilled lööwad õitele,
 Peagi «ä' unusta mind» lilleke
 Kaswab jahe ojakese kallastel.

Peagi nüüd nüidul heinad lehkawad . . .
 Oh wõiksin seda õhku palju hingata
 Enne kui ju talwe tuisud tulewad,
 Rõemsat suwe lootust uinutellewad
 Oma külma hõlma hingama.

*

10.

(Пронеслись мимошьяныя грёзы!)

Langesiwad kokku õhu lossid,
 Tundmata need päewad kadusid:
 — Nagu sügisesed kase lehed
 Märkamata maha langesid.

Kibedust, mis minewik mull' toonud,
 Mis mull' valu loonud alati,
 Oli silmapilguks unustatud
 Keset ilusamaid ilmasi.

Aga kena õits'wat suwe ilma
 Ähwardab kord kare sügise,
 Sooja asemele saame külma,
 Udu katab kinni päikese.

Uueste on tarwis tööle astu,
 Hoolsaste peab waewa nägema:
 Walmis olema peab mure wastu,
 Tulewikku ast'ma julge meelega.

*

11.

(Не говори, что къ небесамъ.)

Ära räägi, et ei lähe
 Sinu palwe taewasse:
 Usu, et on wiiruk tõeste
 Meeleheaks Loojale!

Kui sa palud, ära ütle
 Üle arwu sõnasi,
 Usus aga, seda mõtle,
 Et Ta kuuleb alati.

Mis kõik Temale on sõnad!
 Kas sa rõemus, kurbduses
 Iiales ep ole aimand,
 Et see tuntud kõrguses?

Põlegu su hinges ikka
 Armastus su Loojale,
 Nagu püha kuju ees ka
 Läigib tuli järgeste!

*

(Мнѣ снилось, что солнце встало.)

And nägin, et päikene tõusis
 Ning äratas lindude lõõr';
 Nad parwena lendu siis löiwad
 Ja loodusel' teaduse tõiwad,
 Et kewade tulemas kiir'!

Ja unustud lumi ja külmad —
 Jääd purustab kiire weewoog,
 Ja waata, kuis kaasik end lehib,
 Lill õrnaste õitsedes ehib —
 Soe, mahe on tuulek'se hoog . . .

See unes! wist endisest ajast
 On peletud, moonunud silm.
 Ei päikene tõusnud weel pole
 Ja ilmas walitseb kole —
 Jää, lumi ning paugutaw külm!

Ja end'sest kurwem weel süda —
 Täis ime kärsitust rind!
 Oh wõiksin musu sult loota,
 Mu silmad ei jõua küll oota
 Noor kewade, kewade sind! —

*

13.

(Давно забытая подъ слоємъ пыли.)

Su unustuse katte alla kaetud
 Mu kannel, waikind . . . noored laulud ka,
 Ja kaunis kokkukõla maha maetud
 Ning kuldsed keeled katkend korraga . . .

Kord oli aeg . . . Mu põue palju mahtus,
 Hing haiget sai, mull kurwa koormana . . .
 Kõik kõrge tunde temas tukkus, jahtus,
 Ei armastada, loota julgend ta . . .

Tean, tuleb päew: Siis waimustuste kajal
 Ma tõmban katkend keeled kandlele
 Ja ruttan hõiskel' wastu õnne-ajal
 Mu uuest' tõuswal' elutähele.

14.

(Рафаэль Санціо. 1488—1520.)

Suurel reedel pühal päewal
 ei ta muidu ilma tuln'd,
 Nõndasama suurel reedel
 siit maailmast ära läin'd,
 Jumaliku waimu wägi
 Temas ilmas imet tegi;
 Taewa ingli iluga
 Oli ilmas ehtin'd ta,
 Wist peaingel Rafael
 Juhtis pintslit tema käel . . .

15.

(Озеро светлое.)

Järweke puhtuses, järweke selguses,
 Tasane, sile ja waik;
 Päikese paistuses, päikese kiiredes
 Sinamas järwewee läik. —

Oleks mu rahutu süda nii selge, kui
 Järwewee sinendaw wiir,
 Hommiku tunnil, kui iluga paistma löi
 Päikese kullataw kiir. —

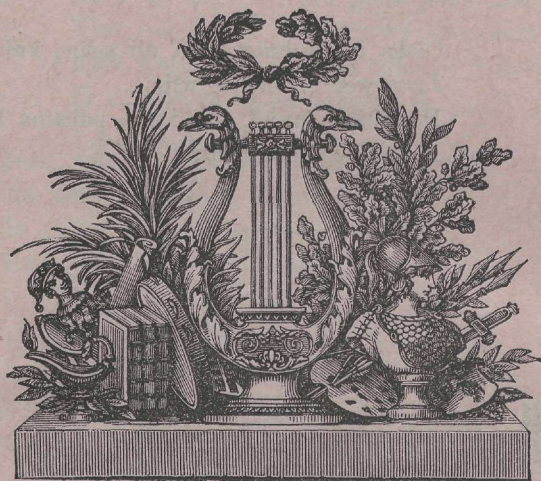
*—

16.

(Земля пробудилась.)

Su talisest unest on ärganud maa,
 Ja suwi meil' tõutab tulla.
 Oh kewade nooruke armas mull sa,
 Kus rõemus mu süda võib olla!
 Ma armastan põllud, mis laialt end awan'd
 Ja loigud, mis kewade loon'd;
 Naad kõik mull tahtmata hinges on ärkan'd
 Need ilud, mis kewade toon'd.
 Kuid meel on siis nukker, kui mõtlen, et see,
 Mis õnnel me' südant nüüd köidab,
 Kord jälle läeb talise unele
 Ja lumi ta üle end heidab. —

*—

J. Ainson.

Pärja punujale.

Illed puhtad ilusad,
 Magusaste lehtavad;
 Pärjana nad piir'wad mind,
 Ennes tussub minu rind . . .

Iga kauni lille fees
 Dn Su hella nägu ees;
 Nagu õnnis armu ilm,
 Waatab õitesti Sinu film. . .

Seda pärga tahan ma
 Iffa kallits pidada!
 Kallis pärja köitja Sind,
 Soojalt arma^stab mu rind!

Minu wanematele.

Teid aastad on ju teinud halliks
Ja wanantanud waewa a'ad;
Kas teate, kuis Teid pean kalliks,
Mu üliarmsad wanemad!

Kuis Teie arm meid soojalt warjas,
Üht öde ja meid wendi kolm,
Kas kodus, põllul ehk ka karjas —
Meist oli kaugel ilma tolm.

Meid saatus kandis ilma aga,
Kui linnupoegi laiale;
Kuis oli, tunnen, pehme, waga —
Mu wanemate pesake!

Teist kaugel, fiiski jala sunnil,
Sing tänus Teile pühendud,
Küll palwes igal öhtu tunnil,
Saan Teiega ma ühendud!

„Mu wanemaid oh, Jsa, lase,
Mull rõõmuks elus olla weel!
Siis lapsel teada on üks ase,
Kust troosti, armu leiab meel!“ —

Elisa Aun.

Päitese tõus.

Su kumab kuldne koidu kiir
 Ja wirwendab ta walge wiir
 Sell uue päewa algel.
 Ju tõuseb taewa wärawalt
 Suur punaw päike särawalt,
 Ja ilmub ilu palgel.

Kõik ööde warjud wauwad alt,
 Kui päike hiilgab ülewalt,
 Kõik loodus unest ärkab.
 Kõik kaste pärlid rohu pääl
 Ja wõfasi wõidu linnu hääl
 Tall' tänu anda märkab.

Kes magab weel, et tõusku nüüd,
 Teid hüüab Looja armuhüüd,
 Ta uuelts ilmun'd ilud.
 Nüüd lahti unekütkest kael —
 Ja waimu ümbert tuimuspael,
 Kõik wangistawad wilud.

Elu.

Mis on see ilma elu siin?
 Üks hiilgaw wiletsus ja piin,
 Üks hädaohte hallikas,
 Kust walu walul woolamas;

Üks pilse pilwist kaetud öö,
 Kus wõrdlemata waew ja töö;
 Üks petlik, muutlik mängupall,
 Kui suits, mis kaub taewa all;

Üks kõrbetee, mis oklaid täis,
 Kus keskel roosifi ka näis,
 Meid püüdes käsi käriseb
 Ja süda walust wärioseb.

Üks hiilgaw täht on süisgi eel
 Siin hädarikka elu teel:
 See näitab, et ei mitte all,
 Waid õige õnn on ülewal!

Koidulale.

Nutke, lilled, nutke, lehed:
 Müüd on hale, walus tund,
 Armsam õis on heitnud ehel,
 Hauas hingab õnnist und!

Päike, peida oma sära,
 Pilwe, puista pisaraid!
 Taewlik laulik läinud ära,
 Jättnud järel leinajaid.

Muta, oja hoowab filmast,
 Sõnime sain haleda:
 Wanemuise laps läin'd ilmast,
 Tema tütar Koidula.

Koidula — Su kallis nimi
 Kõlab wastu südames:
 Sa tein'd laulu ilmas ime,
 Mis ei kustu elades.

Sinu kuldse kandle keeled
 Wäga armsa heliga,
 Kratafid Gesti meeled,
 Pühendasid pisara.

Sinu laulud tegid taewast,
 Kus kaks südant ühenes.
 Wiisid waimu wälja waewast,
 Arm Su laulus pühenes.

Sinu laulud troosti tõiwad
 Südamel', mis rõhutud,
 Usku, lootust rinda lõiwad,
 Taewa luulest õhutud.

Taewa kojast olid tõtnud
 Sugurahwast trööstima,
 Nüüd Sind Jsa käsi wõtnud
 Taewa, kus Su kodumaa;

Pisarfilmil hüian Sulle:
 Hinga rahus, Taara taim!
 Kuldses koiduks oled mulle,
 Igawene õnnis waim!

Troostiks.

Kui elutaewas tume,
 Oh ära heida meelt!
 Kui õht ka rõhutu, sume,
 Oh ära kalla teelt!

Kui pikse pilwed läewad,
 Jäeb järel puhas õht,
 Kõik selgib, filmad näewad —
 Nii kaub mure rõht.

Ja pärast wihma päike
 Weel paistab hellamalt,
 Ja pisart lahke läige
 Joob lille latwadelt.

J. Bergmann.

Sgawene Suut.

(Keskäegne muinasjutt.)

Sörgil meelel fojaläwel istus
 Ahaswerus Olimäe teel.
 Risti kandes linnast tuli Kristus,
 Seifateles tema läwe all:
 „Ahaswerus, ränk on risti kanda,
 Wöid sa mull' süin puhke paika anda?“

„„Mine minuust, neetud inimene!““
 Süüdis Ahaswerus armuta.
 Waitfjelt astus temalt Sgawene,
 Randis risti kannatusfega:
 Nörkewale ori appi töttis,
 Poole risti öla peale wöttis.

Ühist' ilmus hülga w surma ingel
 Ahaswerusele hirmu auul:
 „R a h u osaks' senni sinu hingel
 Ürgu saagu ega surma laul,
 Runni R a h u w ü r s t find i se hüljab,
 Sinu hing ta armu osaks püüab!“

Ahastus siis Ahaswerust täitis,
 Hirmul töttas templi, wärikses,
 Siin uus ime uuest' hirmu näitis:
 Püha kate keskelt kärikses.
 Ahwardelles hüüdis templi ingel:
 „Mine siit! Siin põle püsi hingel!“

Templist töttas Ahaswerus maale,
 Pinnast linna, külast külasse,
 Väele, metsa, sohu, kõrbe ra'ale,
 Ruuma päikse, külma keskele,
 Rändas tuhat aastat mööda ilma,
 Teine tuhat paistis jälle filma.

Sibanon ja Karmel tegid lahti
 Oma loobashauad temale,
 Surnuluid sealt korjas salamahhti,
 Randis Karmelisse ülesse:
 Siit nad pillus ükshäawal alla
 Wingudelles maru wuhinalla.

„See mu isa! Oma! See mu naene!
 Need mu lapsed! Lastelaste luud!
 Nemad surid kõik! Kuid mina waene!
 Elan, ägan, surm ei sulu suud!
 Seep see ilmas kõige hirmsam kohus:
 Nastasa'ad se s f a m a s hädaohus!

„Püha linn see põles, leeki jõudsin:
 Tulekuum ei kõrwetanud mind.
 Rooma needes rahwa wiha nõudsin:

Hirmus waem see oli wiha hind.
 Rašwad laskid, teised tulid R o o m a,
 Muile surma, mulle piina tooma.

„Meri müllas marul kanges wahus,
 Mina kargan kaljult laenesse;
 Pea leidfin ennast laenest lahus,
 Wood mind olid uhtund kaldale.
 Kuristikü kurgud mind ei neela,
 Kaljuseinad kaugeneda keela.

„Laskin wererikka lahingusse,
 Arritasin sõjas sõdijaid,
 Tungsin tugewama tüli sisse,
 Keset suuritülka sagedaid:
 Ükski kuul ei minu külge puutund,
 Mõgateral minu põlw ei muutund.

„Ei mind haawand metsaliste hammas
 Ega surmand surmaussi nõel:
 Löwi wastas wagaks sai kui lammas,
 Madu salwas, suureks waluks hõel.
 Surma mull ep olnud metsast loota,
 Üksihambast ükski häda oota.

„Arritasin wägiwalla wäge,
 Piinariistu nähes pillastin,
 Sirwitasin tuleriida äge,
 Timukaga targu kõnelin:
 Walu mõistid mulle walmistada,
 Piina pillka ükski parandada.

„Kastafajad hulgun mõõda haudu,
 Ise põrm, ei põrmuks pudene;
 Hulga kaupä kogum kirstu laudu,
 Ei mu kirstust keegi kõnele:
 Käuä lõhnast lehkab ammu keha,
 Surmakarw on kaua filmist näha.

„Wiha Jumal, wista maha taewast
 Kängem wiha minu peale weel,
 Saada nuhtlus, suurem sellest waewast,
 Saada surm, et julguks surnud keel:
 Mis su wihafojas weel on paha,
 Müristagu minu peale maha!

„Häda! Oma süü, mis hinge rõhub,
 Oma süü, mis pean hägama!
 Luud ja liikmed hirm kõik ära rõhub,
 Ei wõi r a h u s ilmaft lahkuda!
 Keda põlgasin, mind ära põlga:
 Wõta wasta, ma kja minu wõlga!“

Sedamaid ta juurde jõudis ingel,
 Kutsus põrmust uue elule,
 Hüüdis armsalt ahastawal hingel':
 „„Ahaswerus, astu r a h u s s e!
 Ära kauta hädas lootustiiri:
 Peastja armul põle iial piiri!“

M. J. Eisen.

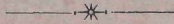
Gestlane olen ja Gestlasets jäen!

Gestlane olen ja Gestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasje läen!
 Gestlasets taewas mull' elu on annud,
 Gestlasets ema mu ilmale kannud,
 Gestlasets ema mind imetand rinnal,
 Gestlasets astund ma ifamaa pinnal.
 Gestlane olen ja Gestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasje läen!

Gestlane olen ja Gestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasje läen!
 Gestlaste waim minul soonte sees wehib,
 Gestlase süda mu rinda mull' ehib,
 Gestlase keel minul huultella kõlab,
 Gestlase meel minu mõtetes elab.
 Gestlane olen ja Gestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasje läen!

Gesslane olen ja Gesslasests jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!
 Gesslase nime ma auustuseks pean,
 Armastust tema sees afumas tean;
 Gesslase nime ei jäta ma maha,
 Kui mull' ka patutaks kuulsust ja raha.
 Gesslane olen ja Gesslasests jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!

Gesslane olen ja Gesslasests jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!
 Gesslasests surmani ennast ma hüian,
 Gesslaste heaks ma elada püüan,
 Gesslaste õnnetust tahan ma maitsta,
 Gesslaste õnne ja õnnistust kaitsta.
 Gesslane olen ja Gesslasests jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!

F. R. Fählmann.

Vanamehe laul enne surma.

Suur on, Jumal, ju arm, suurem su heldemeel!
 Pitse marude hirm karistab patuseid,
 Aga Jumala heldust
 Riidab taewas ja mets ja nurm.

Rõõm on põland mind. Üksi ma nutaksin,
 Kui ei mälestus weel, lootus ei tõstaks mind.
 Taewas naeratab lootust,
 Aga mälestust mets ja nurm.

Tere, mõnigi vaik, armas ja kallis mull,
 Kus ma mõnigi lord õnnega wiivisin,
 Kuulsin ööpiku laulu,
 Kala mänginist waatafin!

Tule tagasi weel, tule tagasi weel,
Õnnis õnnelik aeg kõige su rõõmuga!
Silmapiilkude ette
Eluaja ma annaksin!

Lootus, Jumala täht sina, sa kutsud mind,
Kuhu mõni ju läks rõõmuga hõisates.
Tere! näen ma sind jälle,
Tere, õnnistud isamaa!

O. Grossschmidt.

Ära kaeba.

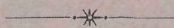
Ära ilmal' walu kaeba,
 Ära kaeba pisaraid!
 Kui ei usu, et' ja elust
 Ainult nopid ohataid.

Kuigi ilm näeb sinu walu,
 Ufu, tal on raudne rind;
 Küll ta pikkama ja naerma
 Igatahes walmis find.

Kaeba ohtul kuldse kuule,
 Ütle hõbe tähtele,
 Neil on osawõtlik süda
 Sinu wastu täieste.

Fr. R.
 Kreutzwaldi nim.
 Eesti NSV Riiklik
 Raamatukogu

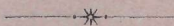
Kuldne kuu lõbb kahwatama,
Kurwalt kõnnib taewa all,
Tähed hõbe helgil hüüdwad:
„Looda, õnn sull saadawal!“

Haua kiri.

Hui mull kalnu peidus ilus ase,
Kui kattab minda kinni helde maa,
Siis sina minu haua peale lase
Üht risti seadi jelle kirjaga:

Siin hauas hingawad kolm wenda,
Reid rahwas hüüdis: walu, waew ja piin, —
Nad elus ühte ühendasiid enda,
Naad suresiid, ning müüd naad maetud siin.

Tsirgufesele.

Tsirgufene, kos sa oled,
Kos sa laulu lõõritat?
Kõhe ossale sa jälle
Dmma peskä ehität?

Siinu elli ma ei kuule
Dman mõtšan kõlama,
Kewäjä wist sa es tule
Meie maale elämä?

Ehk sa oled oma laulu
Kõhalt ära muutnu jo,
Nii, et ma so wasssest häälest
Ei wõi enam tunda so?

Wai ehk olet oma sule
 Ümbre wahetanu sa,
 Nii, et wassfen ülikonnan
 Olet mulle tundmata?

Wai om kurja karjapoisi
 Lõhknuwa so pesäkest,
 Nii, et laulda sa ei wõigi
 Üli suurest kurbdusest?

Ütle, tsirgukene, ütle,
 Ütle, kos end asutat?
 Ütle, kas sa pea jälle
 Meie mõtsan lõõritat?

Ma armastasin Teid.

Ma armastasin Teid: weel arm wõib hinges olla,
 Ta kustunud weel pole koguni;
 Kuid ei wõi ma Teid enam effitama tulla,
 Ei kurwistada ma Teid taħa ialgi!

Ma armastasin Teid nii lootuseta, waitfjelt,
 Nii arglikult, kuid wäsimata ka;
 Ma armastasin Teid nii palawalt ja õrnalt;
 Ei nii Teid teegi armastada saa!

Anna Haawa.

Liiu.

Hella eit mull helmed andis,
 Taati kallis sõle tõi.
 Wenda wälke lilla kandis,
 Õde õrnast' ehitas.

Lätšin wainul' kiige peale,
 Lõõritasin lõuke.
 Raasik kajas. Minu heale
 Pannud tuul wist sõudema.

Tolmu põlwed teeda matsid,
 Hobu hullu hirmumas,
 Kallid riided noortmeest katsid,
 Wahwast waatas mustjas film.

„Neiu, kas sind ehmatasin?
 Anna andeks! Laula weel!
 Tea, sind ammu armastasin,
 Armastad ka sina mind?“

Waiksin weidi. Waatsin maha:
 „„Tunnen sind, su auusat meelt,
 Aga ei sind kaafaks taha,
 Ei sa ole Geftlane!““

Wõeras nagu wiha tujul
 Uhkelt kulmu tortjutas;
 Kummardades kurwal kujul
 Laande kadus ratsanik.

Igatsus.

Sõuba kui ma karjas käisin,
 Lääne poole waat'sin ma,
 Pätkest ikka sinna saatsin
 Suure igatsusega.

Õegi ma siis ei teadnud,
 Miks mull põksus põueke —
 Lääne laeneid tahtsin näha,
 Mina, wäike karjane.

Suureks sain, ei saanud sinna
 Lääne laeneid waatama,
 Aga Läänest tuli'd laened
 Pani'd põue põksuma.

Ja nüüd tean, mis igatsedes
 Waatan ikka Läänessse:
 Sinna ammu olen saanud
 Mina oma südame.

Palwe.

Helde Jumal, miks mull' andsid
 Armastawa südame? —
 Miks arm ainult rasket wõitlust
 Walmistab mu hingele?

Wõta armastus mu püest,
 Muuda jeda kiwiseks!
 Tee, et kõik, mis olen, tunnen,
 Minu meelest ununeks!

Sa ju käsid appi hüüda: —
 Tule, aita kudagi!
 Tule kuida ise tahad,
 Aga tule ommeti! —

Aga ei! Sa weel ei tule —
 Karit' põle täidetud,
 Weel mu kuum ja uhke süda
 Põle rufuts rõhutud.

Weel ei saa ma palwetada:
 „Sündku Sinu tahtmine!“
 Oma igatsust ja soowi
 Panen ikka palwesse. —

Püha Jumal, miks Sa sallid,
 Et nii kange süda mull?
 Kas Su kannatus ei lõppe? —
 Imelikud teed on Sull. —

Õnne küllalt.

Õnne küllalt olen leidnud —
 Õnne küllalt minule!
 Saatuslega lepitatud
 Waatan üles taewasse.

Õnne küllalt! ehk küll jüda
 Rasket piina maitsta sai,
 Siiski kindlalt armastada
 Jõudu minul üle jäi.

Õnne küllalt! kes ma olen,
 Et ma rohkem nõuan weel?
 Armastates kannatada
 Suurem õnn on elu-teel.

Õnne küllalt! kui ei jüda
 Jõua enam wõidelda, —
 Armastates, õnnistates
 Sind, mu armjam lahkun ma.

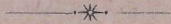

Wilhelmine Helmi.

Soowituseks.

Kui rohu lillekesed kaswasiwad
 Mu laulud waiksel wiisil ülesse,
 Kui arad diekesed awasiwad
 Nad pungi wiimaks päewawalgele.

Ehk kadunud ka needki lillekesed,
 Neid Looja siiski lastnud kaswada;
 Nad sinu oma elu ofalised:
 Neid wõta wastu, armas ijamaa! —

Raduwus.

Rõit rahwas on kui rohi,
 Rõit aua kui lilleke;
 Ei jäedwat aset tohi
 Na'ad saada omale.
 Tuul puhub õied maha
 Ning tõit on häwitud;
 Ei kohta tunda taħa,
 Kus lill kord õitsenud.

Miks oma eluaja
 Siis nõnda elad sa,
 Kui põleks ial waja
 Sull' ilmast laħkuda?
 Oh nõder inimene,
 Dns see su tugewus,
 Et elu üürifene
 Su ainus igatsus?

Kas oled eluajal
 Sa mõnda waewa näind;
 Kas õnnistust su majal
 Et töö sull' korda läind:
 Sa kõik kord ära annad
 Ning jätab igawest,
 Kas keisri-krooni kannad
 Ehk sandi-kepikest.

Küll mõtled sagedaste,
 Oh uhke süda sa.
 Et saab kord walufaste
 Sind kawa leinada.
 Kuid teine warsti täidab
 Su tühja asemel.
 Su mälestuse heidab
 Neg unustusesse.

Sest mõtle inimene,
 Mis ilmas nõuad sa,
 See kõik on üürikene
 Ning peab kaduma.
 Kui lillekene aasas,
 Kii õitsed, kasvad sa
 Ning kõige liha kaasas
 Pead põrmu langema.

Ning süüski leiad sammast,
 Mis seisab igawest,
 Ei karda ajahammast,
 Ei kõigu tormidest:
 Su taewa Isa sõna
 Jäeb põlwest põlweni,
 Su taewa Isa sõna
 See seisab alati.

Kui selle peale loodab,
 Mis sõna tõutab,
 Kui sellest elu ootab,
 Siis elu sulle saab.
 Ehk mõttlemist sull kava,
 Jäeb sulle süügi mõit,
 Ning kumab üle hana
 Sull' uue elu koit.

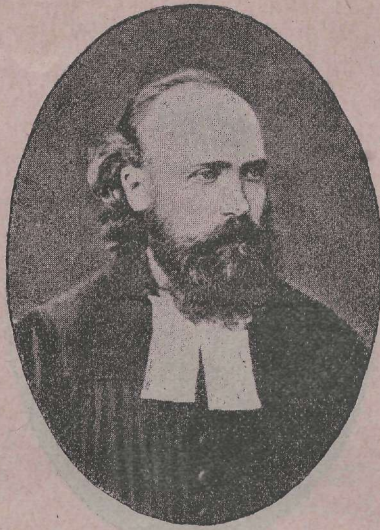

O. Hinzenberg.

Etis ole ilus.

Etis ole ilus see kui õhtu ehal
 Ei kata tormil pilved taewa alust,
 Kui yöpik röömulaulu laulab salust:
 See saadab röömu waimul, terwist kehäl'.

Weel ilusam, kui eluõhtu ajal
 Ei tumesta meil pilved elu taewast,
 Kui lahtume me' röömsalt eluwaewast
 Ning head teud meid saatwad kaunil kajaal.

J. Hurt.

Enne ja nüüd.

Enne kui veel Taaralaste taimi
 Kandis meie kallis isamaa,
 Andus Eesti rahvas lugulõimi
 Klusaksa laulukangaksa,
 Seadis sõrmed tena kandle peale
 Laulit kuulajate ees;
 Kes siis kuulis hele, walju heale,
 Rõõmu tundis igamees.

Olib talwe walge waiba heitnud
 Rewadised soojad kõigel maal,
 Tõttas seatud tööle kõik, mis peitnud
 Soojal' peawarjul' külmal a'al,
 Siis ka sulastwad laulu sooned
 Ründjal, külw'jal, äästajal,
 Nii et rõõmu laulust metsad, hooned
 Wastu kostsid müriinal.

Andis punapalgel Hämarik ja Koitu
 Endil üüriks kätt sui aegadel,
 Siis ei puudund kell'gi laulu toitu,
 Neiul noorel, poisil terasel,
 Wainul kiige peal ja õhtu wilul
 Ditseplatsis süin ja seal,
 Seinaniidul, wäljal ehk ka fillul
 Kõlas itka lauluheal.

Tulid suwel talgud, lõikus ajad,
 Lõõbi laulu nurmel, tänawal,
 Tegid neiud, peig ja mõrsja sajad,
 Raaütasid wanad rehe all;
 Kellel Wanemuine mõistust annud
 Regewärssi riimida,
 Tegi rõõmu, nalja, ega pannud
 Keegi seda pahaks.

Kutsus põhjapiirelt külaline
 Talwetuppa Gesti rahwikest,
 Sündis fagedaste rääkimine
 Mitmist mälestuse märkidest;
 Lapsed ital tunnud suiku filmas
 Kuuldes Kalewite tööd,
 Imetelles, mis ta teinud ilmas,
 Kuulsid, õpp'fid mitu ööd.

Jutusta mull' armas Gesti fugu,
 Kus on täna meie laulikud?
 Ei ma kuule nende kaunist lugu,
 Kuski nende lausa laulu suud!
 Andke teada, nüüdsse aja pojad,
 Kus wõib leida seda meest,
 Kellel imelikud laulu ojad
 Tõuswad kuldse kandle seesi?

Näen küll ühte, tahte tähte toitwat
Gesti laulikute taewasja,
Aga wähe Gesti poegi toitwad
Dma waimu nende paistega.
Auuwad ajad, ilusamad ilmad,
Muistne kuulus laulupölv,
Millal näewad teid kõik Gesti filmad,
Millal löpew laulutalw.

J. M. Jaanus.

Mõtted wõerfil.

Kui ka õnnistuse õues
 Glassin, weel siiski ma
 Igatsewalt südant põues
 Tunneksin wist tufsuma.

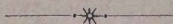
Paistaks paradiisi ilu
 Särawalt mull filma ees —
 Siiski weel wist talwe wilu
 Wsaks minu hinge sees.

Kodumaale süda ihtab,
 Seal saaks rahu leidma rind,
 Wõerast ilu hing mull wihtab —
 Kaunim on mu kodupind! —

Sõbrale.

Sõber keset hõiskajate ringi,
 Malise löbu, lusti sees
 Eht ka seal, kus õnn Sind ootmas ees —
 Mälestust Sa mulle ära kingi.

Rõidab aga kurvastus Su keele,
 Muutub mustaks võks Su õnne-ilm
 Ja ei märka õiget rada film —
 Siis, mu sõber, tuleta mind meele! . . .

P. Jakobson.

Luule.

Hui waatsin bösel sinitaewa wõlwi
 Ja filmitsefin läikwat linnuteed,
 Siis inestasin hiilgwat tähe külwi,
 Mis särasiwad nagu kuldsed keed,
 Ja mida enam film seal hiilgust nägi,
 Mind feda kõrgemale tõmmas tema wägi.

Siis tähe loori takka nähtawale
 Üks imeneitfi ilmuse iluga
 Ja tema ümber ja ta ligemale
 Kõik tähed wõtsid endid koguda:
 See neitfi kandis wikerkaare krooni
 Ja tema ümber nägin kulla jooni.

Kes jõuaks tema ilul' sõnu anda,
 Kes kujutada tema kenadust:
 Ta jume andis taewalikkude tunda,

Ta palelt oli näha jumalust,
 Ta juuksed rippusiwad kulla keerul
 Kui hiilgaw paiste jooned päik' se weerul.

Ta teha kattis loor kui lumi walge,
 Tall kaelas rippus kulbne tähe kee,
 Kui toidupuna paistis tema palge,
 Kui ehakuld, mis läigib läbi wee.
 Ta ilu näitas nagu luule ilmast
 Ja tõde tungis tema selgest filmast.

Ma nägin teda ligemale jõudwad
 Ja heledamaks muutis all maailm,
 Ja temaga kõik tähed nähti jõudwad
 Nii suures ringis, kuhu tungis film.
 Ja kullast karikat see neitfi kandis,
 Mis seest ta tähtedele hiilgust andis.

Ta lähenes. Ma tahtsin maha heita,
 Et tema ees mu palet warjata
 Kui ussike, mis põrmu püiab peita,
 Kui päike piinab teda paistega.
 Ta nägi mind ja julgustades hüüdis
 Ja arga meelt mull' kinnitada püüdis.

Seal seisis ta mu ees kui taewa ime,
 Ma tohtisin ta peale waadata;
 Mu südant nõidus tema palge jume,
 Kui kandis mulle wastu karika.
 Ja oh mis ihaldust mu hing siis tundis,
 Kui jelle seest mull' taewa jooki andis!

Ma tundsin leekisid mu põuest tõusiwad,
 Mis ühendasid tähte säraga,
 Ma nägin ingli hulgad mööda jõudwad
 Ja wirmalised tõusid wehklema.
 Mull' ime ilmutused paisisid filma
 Kui oleks taewas kaisju wõtnud ilma.

Siis koidupaisteks muutis neitsi keha,
 Mis ennast üle ilma lautas,
 Ta jume põlnud enam selgest' näha,
 Ta nime tunda jüda ihaldas.
 Siis kõlas üle taewalise huule:
 Ma põle muud kui kujuts saanud luule!

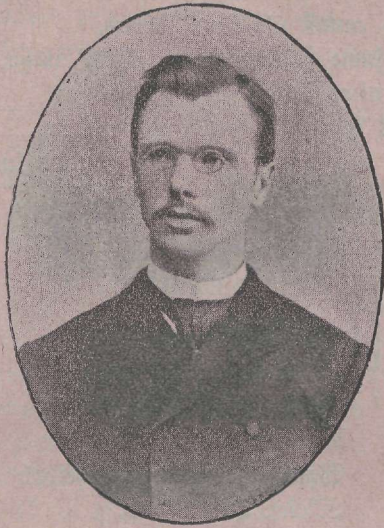
Pahkumine.

Waiksel õhtu õhu sõudel
 Tuleb kuldne kewade,
 Süda paijub tema sõudel,
 Rändaks üle mägede.
 Waat, kus udu orgu heidab
 Sillekesi ära peidab,
 Sealt nüüd lähed minu tee
 Kodu kohast kaugele.

Sumalaga isa talu,
 Lapselõlwe mängimaa!
 Sumalaga metsa salu,
 Jäege õitsma minuta!
 Elu lõhnab tuhat lillest,
 Õhtab iga silme küljest,
 Kutsjub rõõmsa rändaja
 Üle mäe ja lageda.

Arm meid ikka hoiab kõiki,
 Olgu kangel, ligidal;
 Taewas saadab meie kätti,
 Kes me' siin eht kangel maal,
 Küll ma üksford jõuan jälle
 Sinu halja künkastelle,
 Teretan sind rõõmuga,
 Lapselõlwe mängimaa.

J. Jaks.

Esimene samm.

Laps astub esimese sammu,
 Kus ema teda toetab;
 Ta on nii noor, tal vähe rammu,
 Kuid kord ta'ast ise kõnd'ja saab.

Laps astub . . . Ema naeratates,
 Kuid süski kurwa mõttega, —
 Kättpidi juhib ettevaates:
 Oh, astuks ikka nõnda sa!

Oh oleks ikka sinu rada,
 Kus kõnnid — õige, tajane!
 Su eest ma tahan palvetada,
 See on teejuhiks sinule.

Räi kindlalt, et find wöeras wägi
 Teelt körwale ei meelita;
 Räi kindlalt, tee on org ja mägi,
 Oh, seal on kerge langeda! —

Laps ästub — ema tõttab wastu
 Ja toetab — mõttes küsimus:
 Oh ütle: kelle najal astu
 Woid wiimast sammud? ütle kus? —

Igatsus.

Ius on see koht, kus laewakene
 Kord jõuab laen'telt rannale?
 Et ajuks rahu igawene
 Mu walust wärsind rinnasse.

Wist kaugel, kaugel, — ei weel selgi
 Paks udu minu waate ees . . .
 Ei ehataht weel eemalt helgi,
 Mis otsin sala lootuses.

Miks tungib ohle ohle järgi
 Nii kaua, kaua rinnalt mull? . . .
 Ei walmi diedest weel pärgi,
 Ei täht weel tõuse hommikul . . .

Ma kuulen rõõmsat laulu taja,
 Ma kuulen ilusamat wiit;
 Kust tuleb laul? See õnne raja
 On ütlemata kaugel siit! . . .

J. W. Jannsen.

Mu isamaa, mu õnn ja rõõm.

Mu isamaa, mu õnn ja rõõm,
 Kui kaunis oled sa!
 Ei leia mina iial teal
 See suure laia ilma peal,
 Mis mull' nii armas oleks ka
 Kui sa, mu isamaa!

Sa oled mind ju sünnitand
 Ja üles kasvatand!
 Sind tänan mina alati
 Ja jäen sull' truuiks surmani,
 Mull' kõige armjam oled sa,
 Mu kallis isamaa!

Su üle Jumal walwaku,
 Mu armas isamaa!
 Ta olgu sinu kaitseja
 Ja wõtku rohkest' õnnista,
 Mis tial ette wõtad sa,
 Mu kallis isamaa!

Mu meeles seisab alati.

Mu meeles seisab alati,
 Mu hiilgaw isamaa,
 Kus rahwas waitne südamlik
 Ja lootuses nii kannatlik:
 Mu armas, kallis maa!
 Kus rahwas waitne südamlik.
 Ja lootuses nii kannatlik:
 Mu armas, kallis maa,
 Mu armas, kallis maa!

Kuis kuffulind siin kõrgelt hüüd',
 Kuis metsad kohawad,
 ∴ Ja orud rahus hingawad,
 Kus lehed kaunilt hiilgawad,
 Ja ehad punawad. ∴

Weel kõlab keel siin kindlaste
 Ta wana põhjusel;
 ∴ Weel mäed siin juttu westawad
 Ja orud kõnet kannawad
 Suus sõnu lehtedel. ∴

Ja Gesti poeg'dest tunnistas
 Neil sõna, rikkas hää.
 ∴ Kad wahwad, wõitjad sõdades
 Ja kundes käiwad külwates
 Siin isa pinna pääl. ∴

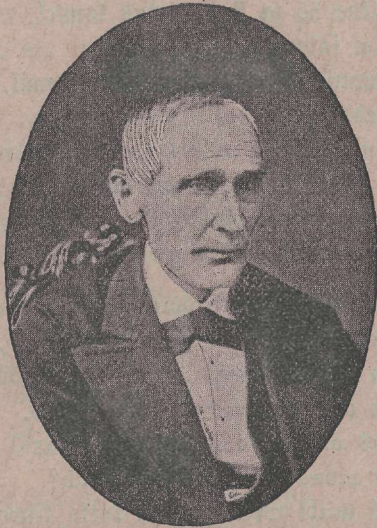

Jumal olgu tänatud.

Rõõmulaulud, tõuske üles,
 Meie töö on õnnistand!
 Pidagem nüüd seda meeles,
 Kes meid rohkest' rõõmustand!
 Leiba on ta meile annud,
 Meie põld on kaswanud,
 Kurja eest ta seda hoidnud,
 Meie kasuks walwanud:
 Jumal olgu tänatud!

Rõõmulaulud, tõuske üles,
 Mis ma lootsin, on mu käe!
 Rohke saak on minu süles,
 Korda läinud minu töö,
 Lapsed, pere leiba saavad,
 Nälja hirm jäeb kaugele,
 Waesed sandid troosti leidwad
 Meilt, kui puudus nendele:
 Jumal olgu tänatud!

Rõõmulaulud, tõuske üles,
 Tõusmest kunni loodeni!
 Riitke Soojat igas keeles,
 Ühest merest teiseni!
 Ta on armu üles näitnud,
 Tõbb ja waewa õnnistand,
 Õnnetust meilt kangel' hoidnud
 Ja kõik terwelt kätte ann'd:
 Jumal olgu tänatud!

F. R. Kreuzwald.

Priiusete.

Mis wara waitfelt minu põnes tuikas,
 Kui nooreks meheks olin härtanud,
 Mis unenägudesje lahkelt luitas,
 Kui öösel rahus olin puhunud,
 Weel koidikul, kui heal mull kõrwus huiikas
 Ja härtjal löffeks üles puhunud —
 Mull julgusega, südant, hinge täitis:
 Kas see kõik üsna wale tuju näitis!

Mis kõrw mull oli kuulnud wanast põlwest,
 Kui Gestiimaast ja rahwast räägiti,
 Mis hiljemini tähtis taewa wõlwiist
 Mull Looja wägewusest ismuti,
 Mis film mull nägi orjakütke põlwest,
 Kuis pärispõlwes rahwast piinati —
 Ma tundsin sest, et süda õhkas looja:
 Ei ole õnnepäew weel läinud looja!

Sa waike öö ja sina armas kannel,
 Teil olen salamõtteid awaldand;
 Nüüd tunnistagem waiksel õhtu tunnil,
 Mis kaebdust teile olin usaldand,
 Mis mina kuuldes, nähes — hädal, õnnel
 Ja mis mull lootes südant paisutand.
 Oh priius, priius, sulle olen laulnud
 Ja mõtte luulel sinu nime kiitnud.

Ja wäsiind päike põlnd weel looja läinud,
 Seal priius juba orjakütkeid taub,
 Ja Gesti rahwas õnne päewa näinud
 Ja õhtu udupilwest maha waub.
 Kas oled, priius, meil ka wõerjil käinud,
 Et pimeduse udu filmist kaub?
 Oh wiibi weel, et sinu kotta tiiwad
 Ra waimukütkeid Gesti rahwalt wiiwad!

Pühapäewa hommiku.

Keda päike, kuu ja tähed kiitwad,
 Keerub tõstab kuldse kandlega,
 Keda minu süda rõõmu päewal
 Nii kui hädas J f a k s hüüab ka,
 W ä g e w W a i m, kes täidab kõik maailmad,
 Süda palwes kutsub J u m a l a k s,
 Keda sügaw tarkus ei wõi mõista,
 Inimesel' usk teind tuttawaks:
 Kuule mind Su auustuse päewal,
 Kus mull rahu ümberringi käes,
 Kuule minu palwet koidu piirel
 Lahkelik, Su härranduse wäes,
 Jssand, Jumal, las' mind armu leida,
 Kui mull süda wagas armus keeb,
 Armu, kui ma inimlikult räägin

Sa, kes igawest kõik tead ja näed
 Pean ma eksituse orjaks jääma?
 Las' mind tõeritigis olla prii!
 Peab meil pimedus siin rada peitma?
 Ringi mulle tarkus' koituksi.
 Võib ilm ülekohtus õnnel olla? —
 Digus olgu minu õnnistus!
 Võib pat südamele palka anda?
 Minul õnnis olgu wagadus!
 Rõõmu leidku kõik head inimesed,
 Rahu olgu maa peal omadus!
 Boorus olgu rahwal auu krooniks,
 Pühaks paigaks neile armastus!
 Pime eksitus tõi ilmal waenu —
 Kõige suurem pat on kadetus;
 Templites ja südames õits'gu
 Armastus, usk, lootus, kannatus!
 Hingamine, püha rahu lehwib,
 Sinu kiitust loomus pühitseb.
 Kellad hüüdwad. Millionid rändwad
 Püha kotta, kus kõik palwet teeb.
 Õnnista; Sa südameid neil tunnend,
 Taluta neid tõsiduse teel.
 Nende laulud olgu hinge ohwrid,
 Nende tõutus olgu puhas meel!
 Wii kõik rahwad, kes weel õues seiswad,
 Tõsiduse pühandusesse.
 Ja kui wiimne tunnike meid kutsub:
 Jsa, siis meid kõiki õndsaks tee!

Pühapäewa õhtu.

Hiida oma Loojat, minu süda,
 Ära unusta, mis Ta sull' tein'd.
 Jsa, Sinu maa on warjutatud,
 Aga taewas on mull' lahti läin'd.
 Kes wõib sügaw' kaugusest fiin näha,
 Kus on Sinu wiimse ilma paif?
 Kusse loomusel ja ruumil löpe,
 Kusse elud ja kõik röömud waif?
 Otsata on Sinu loom'de riigid,
 Sinu loomus minu filma ees,
 Suur Sa oled, armastuse Jumal,
 Suurem, kui ma märkan pörmu sees.
 Rahu langeb Sinu pilwest maha,
 Pühitsetes seisab loomus' templi ilm,
 Taewas põleb kõige tähtedega,
 Kõigist paistab Sinu armu film.
 Tänu, Jsa Sull', kes pörmu põlwes
 Meile annud taewa walguse —
 Ühte äima, kes meid rahus saadab
 Lahkelt, pehmelt waifse hauale,
 Ühte sõbra, kesse patust trööstib,
 Armus waga poole tõstab käed,
 Ühte inglit, kesse surma sängil
 Meie waimul' näitab koduteed,
 Otsa lõpetwad kõik kaduw mured,
 Rahu lehwib tähetroomi pealt,
 Ja mull' tunneb süda pühäl tunnil
 Röömsast taewa kutsumise healt. —
 Sinu seadus walgustab mull' hinge,
 Kerge on Su koorm, oh heldlane;
 Röömsast kuuleb targem Sinu heale,
 Kui talt ingel efsind kõrwale,
 Pehmest kõlab Sinu heal meil' kõrgelt,
 Kui on pörmus efsind inime;

Pehmest räägib Jeesus: Lapsukesed,
 Täielus on Isa sarnane.
 Isa, armas Isa, kes Sind teenib,
 Armastates Sulle omaks jääb,
 Teiste inimeste tulu püiab:
 Önnel üksford taewa riiki näeb.
 Loomus' rüpe kosutab kõik idud,
 Kuni valmistus ta jälgil käib;
 Kas võib inimene maha jäeda,
 Kellel esimene loomus näib?
 On ta üksnes ühel' ilmal' sündind,
 Eks tal igawene idu sees?
 Eks Sa and tal waimuriigi digust,
 Suur Waim, Sinu armastuse jões?
 Võib ta enesega rahul olla,
 Kui ta elu wäärt on unustand?
 Võib ta loomuses Sind armastada,
 Kui ta head ei ise figitand?
 Saab ta nime tulew põlwe suhu,
 Kui ta laisalt päewa tööd on teind?
 Saab ta rahul üksford ilmast lah' ma,
 Kui ta elu päewal und on näind?
 Oh mis ruttet kaub meie elu,
 Kiir ja petlik, kui üks kuudepilk,
 Aga meie uinu läinud aastaid
 Ei too kätte soowimiste will.
 Isa, õpeta mind äramõistma,
 Et see paik mull' igawest ei jae.
 Mita, et ma märkan, miks ma elan,
 Siis ei seisja siht mull' hirmu kae;
 Lahkelt saab ta minu ees siis seisma
 Kui üks lillike kuuwalge suus;
 Isa, Sinu ingel tuleb kuts' ma,
 Surm saab olema mull' naeratus.

Liidia Koidula.

Miks sa nutad, lillekene?

Miks sa nutad, lillekene?
 Nupud sull täis pisaraid?
 Kas sa rasket hinge walu,
 Sellake, ka tunda said?

On sull' Gesti pind ka rääkind,
 Waikne öö sull' teada ann'd
 Ennemuistsest rõõmupõlwest,
 Kadund õnnest pajatand?

Tõsta pead, oh öiekene,
 Koit on saanud ifandaks!
 Oma terad hiilgwalt saadab,
 Et nad nuttu kuiwataks.

Kui ta lõuna walgust puistab,
 Üle õitswa ifamaa:
 Oh kuis tahame tall' tänu,
 Dis, siis wasta õhata!

Kedrates.

Kõnga kedran ma ja nutan,
 Lehekuu meilt mööda käib;
 Kus mu kullakene wiibib?
 Kes sest kuulutada võib?

Olen laia jõge nutnud
 Oma filma pisarast:
 Kuulutust ei keegi kannud,
 Toonud teadust ükski neist.

Taewa pilwede ei nad lausu
 Ühtegi mull' ülewelt;
 Tahaksin end tuulde tõsta
 Nagu kottas kaljudelt!

Tahaksin sind hüüdma tulla,
 Rõudma üle mere, maa!
 Minu hinge igatsust
 Leid peaks lahkelt tasuma.

Ei mull ole kotta tiiva —
 Lõng see katkeb pooli peal. . .
 Arm, mu arm, kes kangel kõnnib,
 Arm, kas walelik ju meel?*

Sind surmani.

Sind surmani küll tahan
 Ma kalliks pidada,
 Mu õitsew Gesti rada,
 Mu lehtaw isamaa!
 Mu Gesti wainud, jõed
 Ja minu emakeel,
 Teid kõrgeks kiita tahan
 Ma surmatunnil weel!

Kuis maa, nii hellalt kannad
 Su lapsi käte peal,
 Neil annad leiba, katet
 Ja wiimast aset weel!
 Tõest' armsam on mull olla
 Su põues, Maarja maa,
 Kui wõeral pinnal õnnes
 Ja auus elada.

Kuis on su pojad wagad,
 Nii waprud, tugewad,
 Su tütreid nagu lilled,
 Nad õitswad nägusad!
 Ja sinu tuul ja päike
 Sind õitsel hoiawad,
 Ja kõrge kotta tiivad,
 Kuis hellalt katawad!

Ja tihti süski leian
 Su filmas pisarad!
 Mu Gestimaa, oh looda,
 Pea ajad muudawad!
 Meil' tulewased tunnid
 Weel toowad kinnitust!
 Käi kindlalt! Pea kõrge!
 Teg annab arutust!

Nüüd õue, õue! Wäljad
 Ja metsad lehtawad!
 Kõik mäekingud haljad,
 All õitswad maasikad!
 Mu süda, wõidu hüia!
 Laul, taewa poole püia
 Sa linnu healega!

Sind päit'se terad wõitnud
 Ju mure paelte jeeft,
 Su ümber õhud kõitnud
 Nii kindlat sõlmekest!
 Laul, üles, üles püia,
 Maailmal' teadust hüia:
 Ta tulnud, tewade!

J. Kunder.

Gesti waim.

Kui kuuled oma kangelastest,
 Su esiwanematest rääkima;
 Kui kanarpikust, loidu lastest
 Sull' laulu laene kipub kerkima:
 Siis võitakse sind Gesti waimuga.

Ja kui ja kuuled metsa koha
 Ning Ema jõe laineid langema,
 Kui kuuled halja wilja kaha,
 Näed Wiru mere wahtu lendama:
 Siis võitakse sind Gesti waimuga.

Kui kuuled pilwis kõe heale
 Ja näed wälgu terad põlema,
 Ning kalju lõhteb kalju peale
 Ja laene tõttab pilwist tulema:
 Siis võitakse sind Gesti waimuga.

Kui kuuled Eesti meeste sõnu,
 Kes woorusest ja tõest räägiwad;
 Kui Eesti linnud sulle laulwad mõnu,
 Sull' Eesti neiu palged punawad:
 Siis wõitakse sind Eesti waimuga.

Ja kui ja Wene kotka kätte
 Su sugurahwa õnne usalbad,
 Ring waenus astud wäetil ette
 Ja langend hinge eest ja palwet teed:
 Siis wõitakse sind Eesti waimuga.

Kui jäed ja kindlaks kodu soole,
 Su waenlasele annad andeks süüid;
 Kui waatad wagalt pilwe poole
 Ring tunned sa, kui püha Eesti püüd:
 Siis wõitakse sind Eesti waimuga.

Su film ja maailm.

Ma waatan su filma ja jälle maailma —
 Naad mõlemad otsatu mõistmata mull':
 Ma näen maailma, kui waatan su filma,
 Ja waatan maailma, su filma ma näen.

Su finises filmas on taewas ja tähed,
 Need heidawad heledat läiged mu peal;
 Ja pärline päike ja õilmete ehed —
 Need on nagu, neiu, su finine film!

Suwel.

Sind suwi hiiab ülesse
 Nüüd lahke koidu tuulega;
 Ja tungind metsa sülesse
 Ja katnud kingud kullaga.

Kui laulu jonib lehepuust
 Ja lille filmad hülkawad,
 Ning tuhatkordsest linnu suust
 Kuldwiihid üles lendawad.

Ja waata, kuhu tahad sa,
 Sawiirist taewas katab sind,
 Ja kõnni, kuhu jookwad sa,
 Sui südi käega silub sind.

Nüüd suwe healis metsa sees
 Ja suwe sinitaewa all
 On elu rõõmus filmamees —
 Oh hõiska, süda, wastu tall'!

P. F. Kõiw.

Kewadele.

Kewad', oled imet teinud —
 Lühad, laaned lehtinud;
 Oled jälle löbu loonud —
 Wana nooreks ehtinud.

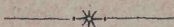
Kuid mu pala palwet täita
 Sa ei ihna iialgi:
 Kallis kewad', kanna ford ka
 Mull' mu noorus tagasi!

Ruumirohtus.

Kui terve ilm, nii lai, nii suur
 Mull' asupaigaks antaks':
 Ta Viina'ta on linnu puur,
 Kus wangisse mind pantaks.

Kui wäitsem urtsit ilma pääl
 Mull elupaigaks oleks —
 Ma leiaks rohket ruumi sääl,
 Kui tema sinna tuleks.

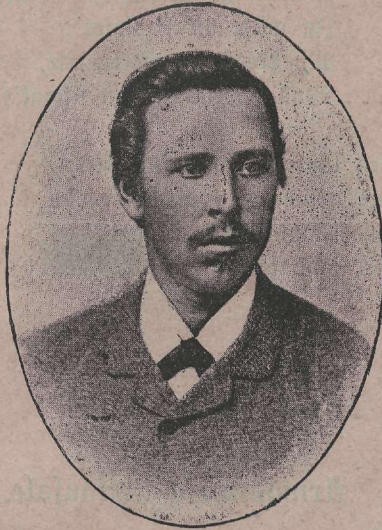

Udule.

Sa matsid oma waibaga
 Kõik aasad, orud, mäed,
 Mis aastatuhandete eest
 On loonud Looja käed.

Oh kata finni, ole hää,
 Mu mõru mälestus,
 Mis waewalt ühe aasta eest
 Tõi Anna armastus! . . .

A. Lattik.

Laane-Linnukesele.

Miks laulad laanes fägawas
 Sa linnuke nii ilus —
 Ning mitte aias haljamas,
 Ehk salgutese wilus?

Kes kuuleb kaunis seal su healt
 Ja selle magust mõnu?
 Mis löbudust sa leiad sealt —
 Mis tõstab seal su sõnu?

Oh ära laula laulu-lind,
 Kus sind ei kuule keegi;
 Kus puudub minna kuulma sind,
 Mu jalgadel' ka teegi! —

Ma laulan üksnes Loojale
 Ja mitte öelal' ilmal';
 Ma hõiskan õnne-oojale,
 Mull parem siht on silmal'! —

Sest laulan laanes sügawas,
 Kus muud mu healt ei tuule,
 Kui „Kuningate-Kuningas,“
 Kes juhib tormid, tuule! —

Armastufeta abikaasale.

Ma õppind lugema
 Su filmist sinu meelt,
 Ma tean, et lased kõlada
 Mull' ikka kästjat keelt!

Mull tuttav on, et pilvine
 On ikka sinu palg'!
 Et sinu kõne järgeste
 On väga külm ja kall!

Ma olen harjund nägema
 Mind orjana su ees, —
 Ning igast vähem hinnata,
 Me' terve maja fees! —

Mis läbi tahad näidata,
 Et otsid sa mu head?
 Et mind sa kõige hingega,
 Kuis kohus, kalliks pead? —

Mis läbi tahad näidata,
Et üks me' oleme?
Kuis jeda oled luband ja
Mull' ise kindlaste!

Et üks me' möte, hing ning meel;
Dnn, õnnetus wõi waew!
Et käia meil nütüd eluteel
Dn ühes-koos üks laew! —

J. Leppik.

Pühapäewa hommit.

Sdas hiilgab koidukuma,
 Öö on kodu läinud tema ees;
 Maailm magas rahuliste,
 Arkab pühapäewa paiste sees.

Nagu mõrsja waatab läbi õhu
 Selgil filmil päike ilmale,
 Lilledesed nikutawad niidul,
 Nagu püüaks heita põlwili.

Lind ja loom ja lill ja lehed
 Eks nüüd pea palwetundi nad . . .
 Otsad alla poole kummardawad,
 Halja lehtedega paluwad.

Dh, mill igaweste palwetawad,
 Looja, kõi nii sinu trooni ees?
 Minu süda, wirgu, walwa, palu,
 Et kord sallitaks' sind Jsa ees!

Õnnis õhtutund.

Hhtul õues tõstan
 Silmad ülesse,
 Taewa poole waatan
 Üksi waitseste.

Mitu tuhat tähte
 Sätendamad seal,
 Nagu kuldsed pärlid
 Sini-südi peal.

Pigistiku nemad
 Näis seal rändama,
 Aga ikka rahus,
 Ilma kätata.

Sgawene õndsus
 Nende keskel seal,
 Mida põle maitstud
 Mina ilma peal.

Mõtted sõudwad üles
 Õhtu palwega,
 Palaw' rinna põhjast
 Tõuswad salaja. —

Udu ajal.

 Htu udu langeb,
 Kastab karjamaad,
 Diekesed, õrnad,
 Und nüüd näewad.

Amariku eha
 Loodelt lõppend ju,
 Tõusnud taewa tähed,
 Ruumab hõbe kuu.

Usu, hing ja uinu:
 Walwamas üks film,
 Runni une hõlmast
 Ärkab uuest' ilm.

Jakob Liiv.

Kannata.

Seal kuhu ial waatab film,
 Du rõõmustamas kõik maailm:
 Lind laulab õnne õhinal,
 Lill õitseb lille ligidal:
 Kuid tasakesi õhkan ma:
 Jäe waitseks süda, kannata!

Kui waatan üles rahuga
 Ja tahan palwet pidada,
 Siis palwe sõna seisma jääb,
 Kuid jälle uuest' raskeks läeb:
 Pilw rändab selfsis pilwega . . .
 Jäe waitseks süda, kannata!

Eht kõnmin waitse metsa all
 Kus elu, ilu ehtival;
 Ei rõõmusta mind laulja lind,
 Waid kurwemaks läeb fiin mu rind:
 Sind laulab seltsis linnuga . . .
 Jäe waitseteks süda, kannata!

Ei waiti rind ka jõe wees
 Kus taewa kuju hingab sees;
 Ka oma nägu näen seal ma,
 Kuid siingi pean weel ohkama;
 Teist jõe leiab jõeke,
 Mill leiab süda südame!

Koit.

Näe taewa äärele tärkab
 Koit nagu kullane wõõ,
 Koit elu ja ilu nüüd ärkab
 Ja ärkab ka kära — töõ.

Pilw rüntana koidu süles,
 Seal teine ja kolmasgi weel,
 Kui Kalewid tõusewad üles
 Ja ajawad teine teist eel.

Üks paistab nii tugew kui mägi
 Ja teine kui määratu mees
 Ja kolmas kui lõwi, kell wägi
 Koit murda, mis murduw on ees.

Neil wahel weel wahed ja waod,
 Kuid wõitlus ju kangemal hool;
 Neil ammudeks walgud kui maod
 Ja nooledeks äitese nool.

Ruid koidu wagune läige' —
 Mis tema neist lugu peab:
 Ta rüpes on sündimas pätk,
 Mis jälle kõik rahule seab. —

Kuiwanud kõrs.

Kest dittewa siede keskel,
 Mis ärkanud aasale;
 Siis kõdeneb lehetä lestel
 Üks kuiwanud kõrreke.

Ta endiste aastate kulu,
 Mis järele jätnud on talu,
 Ei tunne ta'ast keegi siin tulu,
 Ta kõigile kõlwatu halu.

Tuul puhub, et sohin ja sahin
 On lehtawais lilledes;
 Kuid kõrrel nii kõlwatu sahin —
 Ta lödiseb tuule ees.

Kes paneb siin tähele seda,
 Mis kõneleb kulu-pea?
 Ei ainusgi lilleke teda
 Ei mõista, ei tunne, tea.

C. R. Linnutaja.

Weel põle kadunud kõik.

Mull lapsepõlwes rääkis
 Mu isa filmaveel,
 Kuis Gesti priiuspõlwe
 Nad wiinud waenu teel.

Kuis Gesti rahwa waimu
 Nad muljund mudasfe,
 Kuis rahwa raske koormal
 Nad heitnud hädasfe.

Seal kurwaks läks mu süda,
 Seal hüüdis ärdaste:
 Oh Taara muistsed tuuled,
 Oh tõuske elusje!

Nüüd isa magab nullas
Ja meheks sirgund ma:
Ei enam kurbdusteelil
Nüüd taha kaebada!

Ma Taara tammikutes
Weel kuulen kanget healt:
Kõik ennemuistsed tuuled
Weel põle kadund sealt!

*—

Ema ja laps.

Maimukene, marjukene,
Jutusta mull' juhtumisi,
Awaraida awaldufi,
Mis su filmad praegu nägid,
Kõrwad kuulsid kuulutusi,
Kuulutusi, kandelusi,
Ilma ime ilmutusi!

„Kõndsin, kallis memmekene,
Mööda rohelist rohtu,
Mööda põllu peidu peenart,
Nägin noori näälilefi:
Wahtra waibal olid talled,
Walged talled, waiba lalled,
Kulla karwa kullerkupud.“

Maimukene, marjukene,
Kas ja muud ei mõistnud näha?
Näälilestest põllu peenras,
Rohu rohelist rüpest
Paisisid taewa Taadi filmad,
Armu filmad, Jsa hõlmad,
Wahkisid find walwatelles.

„Käisin ka weel, memmekene,
 Mõõda lepast lepikuta,
 Kallist kase kaasikuta,
 Hallitad seal kohiseid,
 Puudes puhus tuule tuhin,
 Tuule tuhin, waike wuhin,
 Saulsid linnud lahtet laulu.“

Maimukene, marjukene,
 Kas ja muud ei mõistnud kuulda,
 Puude kohin, tuule wuhin,
 Lepalinnu lahted laulud
 Olid taewa Taadi healed,
 Kutsumised, ütlemised:
 Laps, ma näen sind igas paigas.

G. E. Luiga.

Anna andeks.

Jumalaga! taewas teab
 Kuhu wiib mind tee,
 Aga sinust ta mind peab
 Wiima kaugele!
 Et ma seisan filmaweel
 Wiimast korda sinu eel —
 Anna andeks mull'!

Põle roosi põesa all
 Jial me' istunud,
 Suweööl, nii ilusal
 Õnne maitfenud;
 Minult walu järgeste
 Tegime üksteisele:
 Anna andeks mull'!

Et ei wõi mull iialgi
 Unustada rind,
 Et ka wõersil wagusi
 Armastan ma sind,
 Et, kui käin ma kaugel teel,
 Sinu juures hing ja meel:
 Anna andeks mull'!

Mhastuses.

 ö pimedas wingub tormi heal,
 Paks pilw katab taewa alust, —
 Kepp pihus, käin üksinda maantee peal
 Ma, taga aetud walust.

Oh neid, mu elu, mu õnn, mu arm,
 Su film on küll soe ja waga,
 Aga süda su pöues nii külma ja karm —
 Jäe igawest' Jumalaga!

Kuis närtstas külmus su südame sees
 Kõik lootuse lilled mull ära!
 Kuis kautasid, lastetud filmawees,
 Mu eluõied kõik sära!

Ei õnnistust ole mull ühelgi tööl,
 Ei rinnust kau põletaw walu . . .
 Ma eksin siin ümber keft tormisel ööl, —
 Ja öö on kõik mu elu. —

Waene laps.

Hma na'ad matsiwad külmetand hauda,
 Iša see kõrtsi läts joojate lauda,
 Kodu ei leia ja leiba üht palukest,
 Tilgakest piima, ei pisemat kalukest:
 Tühi on kõht sul ja tühi on kapp . . .
 Waenelaps, elu on sinule sapp!

Meelde ei tule sul rõõmulist mängi,
 Külma käes wäristes ronid ja fangi;
 Tuul aga aseme ölgedes tuhiseb,
 Pragubest kambri ta teelmata wuhiseb:
 Ratted on kõrtsis kõik, wiimne kui lapp . . .
 Waenelaps, elu on sinule sapp!

Tuba on pime ja öö on nii kole . . .
 Iša, ja hüüdsid? Ta'al aega ei ole!
 Jook on nii magus ja sõbrad ka keelawad:
 „Surgu, kes sureb! Kes elus, need elawad!“
 Jänu on suur ta'al ja aeg on ka napp . . .
 Waenelaps, elu on sinule sapp!

Miks nüüd nii haledalt hoigab su huule?
 Üksigi ei kosta ja keegi ei kuule! —
 Hommiku tulekul tõuseb küll päikene,
 Sängis ei liiguta enam end wäikene:
 Silmad jäid lahti, kuid kangeks jäi keel . . .
 Waenelaps, surm üksi halastab weel!

C. M. Redlich.

Jaani usfike.

Nutis neiu nurmella,
 Neiu noor ja ilus,
 Pillas hiilgwa pisara
 Rohu rüppe palgelta
 Pöösjatese wilus.

Roomas wälja rohušta
 Usfikene waga,
 Leidis nutupisara,
 Pani ehteks pähä ta
 Dilmekeste taga.

Kui nüüd õues sammud sa
 Waitse õhtu wilul,
 Praegugi weel pifara
 Näed ta kulmul hiilgama,
 Hiilg' ma imeilul!

Mälestus.

Ei iial unustada mina
 Wõi seda tundi ilma pääl,
 Kus wiimast korda hing'sid fina
 Mu kõrwal nende puude all.

Kõik loomus meie kurbtust nägi,
 Ja õhud õht'sid ühtlase.
 Mis meie südant kurwaks tegi,
 See oli lahtumise tee.

Ma kaua sinu järel' waat'sin,
 Kui töt'sid minust minema
 Ja mõnda sala soowi saatsin
 Su järel' kurwa meelega.

Oh, meie alles lahtumises
 Siis jaine mõistma tõine tõist,
 Kus hääl meil hüüdis südametes:
 Jää Jumalaga igawest'!

Kui õhtul mina üffi olen,
 Ja tähed paist'wad selgeste,
 Siis arwan et sind kaugel kuulen
 M'ust õht'ma, nutma hõrdaste

Küll näeb sa iga kewade
Näut õilmet roosipuu; a
Üks ainus lord nii õrnaste
Sind ehib armastus.
On tali läind, siis kewade a
Küll tuleb uuesti,
Kuid elunoorus ialgi
Ei tule tagasi.

A. Reinwald.

Pisarad.

Pewadisel loidu a'al
 Rõndsin wara niidu ra'al:
 Tuhat, tuhat pisarat
 Heina ladwas kiik'siwad.

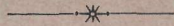
Küsin ühelt sedamaid:
 Pisar, kust ja siia said?
 Riigud, liigud tuule ees
 Koidupaistel rohu sees!

Kostab wasta: Kuuled ja,
 Muru all mu kodumaa!
 Sinna sinu wanemad
 Muistena meid külw'siwad.

Tasa õhtul tuleme
 Mustast kodust murule
 Dõsel teine teisega
 Nutu külwi mõtlema.

Paistab taewas päikene,
 Läh'me jälle mullasse;
 Dõ meid walus ilma tõi,
 Sest ei walgust näha wõi.

Kuulsin häda kaebamist:
 Silmad läik'sid pisarast, —
 Palju neist siis nutsin ma
 Nende hulka lastessa.

Elu sõit.

Erwadisel toidu walgel
 Läksin lustil laewaga,
 Õnnelikul, rõõmsal palgel
 Elumerde mängima.

Peeglipalgel waltis wesi,
 Kaugelt punas kuldne maa:
 Sinna tõtsid tafakest
 Soowid igatsustega.

Aga kui ju kuldne luha
 Lääkis ligi filma ees,
 Tõusis hirmus kange kuha,
 Mässamine meretwees.

Paljud tormipilwed tõusid
 Rauge taewa kaaredest,
 Üle maa ja mere käisid,
 Ehitasid laewakest.

Walges wahus wägew meri
 Löötsus, müriſes ja kees
 Ja nu röömsa ranna wari
 Wiltus ſügawuſe ſees.

Igatsufe idadesſe
 Mind ei toonud tuule hoog:
 Külma kalju rahnuadesſe
 Weeretas mind laente woog!

Kodule.

Kuldne Kalewite kodu,
 Taaralaste löbus maa,
 Sulle laulab lahkest kägu,
 Ööpik suure healega.

Haljad wäljad, wainud, ojad
 Paistwad pärliſarawal;
 Wahwa wanemate pojad
 Seiswad walguſ' wärawal.

Lääne lained laulwad lusti,
 Uhkelt kuulab rind ja rand,
 Diehed ſirutawad püsti,
 Naputawad maha und.

Jälle rääf'wad rinnus healed
 Wabaduſe walgeſt a'ast;
 Laulikute kandle keeled
 Kõliſewad kodumaast.

Kuldne Kalewite kodu,
 Taaralaste löbus maa,
 Sulle laulab linnu ſugu,
 Arkand Geſti laulik ka!

A. Rennit.

Ust, isamaa ja armastus.

Ust, isamaa ja armastus,
 Need sõnad suured, pühad,
 Hing nendega võib avalda
 Kõik kallid, õntjad ihad.

Ust, — hinge õnnis tulew ilm,
 Ta warjul kuldsest koidab,
 Ta pehme, püha taewa pael,
 Mind lootustega koidab.

Ja isamaa! — kui kalliste
 See kõrge sõna kõlab,
 Oh õnn, oh tundmus, waimustus,
 Mis selle sees kõik elab!

Arm, magus, püha paleus,
 Tüür, kompas elulaewas,
 See wilets, furnud tema rind,
 Kell' tundmata see taewas.

Ust, isamaa ja armastus,
 Mull' kallid kustumata;
 Mu hüüd, mu püüd, mu sõude siht,
 Teil' truits, truits jäeb mu süda!

Diglane, õnnelik.

Nii kui kalju liikumata
 Seisab mere laente ees,
 Nõnda kindel, kõikumata
 Dige süda rinna sees.

Mässab elumeri wahul,
 Kustub filmist kuldne rand;
 Dige süda süüski rahul,
 Dindfalt tufsub dige rind.

Digus, õigus, kõrge sõna!
 Püha rahu, õnne täis,
 Lehwigi igas hinges sina:
 Siis maailm on paradüüs.

Weel kannata.

Salg effib, otfib rada
 Mu pime põrmu pääl,
 Kui kaua? küsib süda,
 Silm waatab üles pool.

Sealt waitfjelt wastu waatwad
 Kuu, tähed, kuldne koit,
 Kui kaunid kutsuid saatwad:
 „Sa ra hu leiad siit!“

Siis igatsuse wiivul
 Mu mõte üles käib:
 Oh, millal ingli tiivul
 Sing sinna jõuda wõib!

Üks heal kui rinnus tafa
 Siis ütleb salaja:
 Sa waene eluwõsa,
 Weel oota, kannata!

Ja mõtle kord ka järel,
 Kui tähte paistel käid,
 Kas rõõmudes, kas murel
 Sa seal kord olla wõid!

Juuli Roosiõis.

Paul.

Paul, ja taewaliku tunde iha,
 Õnnestad ka walu woogudel;
 Waimustawalt kõlad kõrwa, piuha
 Rohket rõõmu annad südamel;
 Saulu lahted inglid lehwitawad,
 Mure waimud eemal' põgenewad.

Kui on süda mure muljutusel —
 Saulu laened walul weerewad;
 On ta rõõmurohkel põnewusel —
 Tutsub rind ja laulud lafsuwad.
 Paul wõib pisaratel hoogu tuua,
 Ja ka paradiisi põue luua. —

Puude hääl.

Tasa, nagu armulikul wääl
 Kostis mulle kõrwu puude hääl,
 Kohinal, kui taewa ingli tiib,
 Kes siit palwet Jsa ette wiib.
 Aga, mis ta praegu kõneles?
 Oli nagu tundwalt hiiaks mull':
 Glu siin ei ole kerge sull; —
 Ribedus ja raskus on su tees,
 Mustad pilwed lahke päikse ees,
 Önn, kui kannatust ja omandad.

Glu.

Glu, sinu käed
 Tihti walidad;
 Kõrged, kõrged mäed
 Täitwad sinu ra'ad,

Tihti tormaw tuul
 Gulub waljuste,
 Sulutud su huul,
 Silmad walu wees.

Tihti raske woog
 Jookseb pilwedest,
 Kadund õnne hoog
 Kohal tühi lest.

Siiski eluteel
 Lätgib weel üks fiir,
 Kurwa käija eel —
 Siilgab ilus wiir.

Rannatus on taim,
 Lootus õrnem õis,
 Kellest murtud waim
 Troosti leida wõis.

Truu sõber.

See sõber, kes on truu ja kestaw,
 Wäärt enam kui kõik hõbe, kuld,
 Ta filma waade kindlust westaw
 Ning kustutab kõik kurba tuld;
 See troost, mis lahke sõber annab,
 Just nagu taewa õntsuft kannab.

Rui raskust toowad ilma tuuled,
 Merd maru laened matawad,
 Siis troosti andwad sõbra huuled
 Ning lahkusega katawad:
 Sest naeran ilma kanget wõimu,
 Ja torni tuulte sõudwat sõimu.

Rui taewa päike kautaks jära
 Ning kustuksiwad tähed, kuu;
 Weel kajaks maades waenu kära
 Ning kolletaksid õis ja puu:
 Rui sõber jäeb mu elulaewa,
 Ei siis ma karda ühtki waewa.

Rui kostab puudes waikne kohin,
 See pühalikult täidab meelt,
 Ja westab imet õite sahin —
 Ka kuulen hüüdma linnu keelt:
 Weel enam, kui kõik ilu ilmas,
 On sõber, kellel truudus filmas. —

M. Tõnisson.

Gestlase soow.

Hhteks jäegu emateel,
 Waba meel ja mõte,
 Korda mingi rahu-teel
 Rahwa ettevõte!
 Wõrustused wõrdugu,
 Gemalle siit tõtku,
 Dige õppus õitfegu,
 Trüüstida meid wõtku!

Olen julge Gesti mees,
 Kõnnin kindlast' elu sees;
 Auusust juhib minu jalga,
 Oma rahwust ma ei salga.

J. A. Weltmann.

Ma olen.

Maa olen täitsa Gesti mees
 Siin jäme riidest kuue fees,
 See kuub on lihtne — olgugi,
 Ei uhtemaid ma tahagi!

Et küll mu kuub nii lihtne on,
 Mull' jüiski taewast antud õnn:
 Mu neiuke ei põlga mind,
 Waid minule tal tufsub rind.

Ei kuue peale waata ta,
 Ta headust wõta soowida:
 Ta soow on see, et kuue all
 On süda hea ja armas tal! —

Igapõene kowade.

 uwe haljast muru pinda
 Matab walge lumekest;
 Kõigil täitwad mured rinda.
 Ohted tõuswad südamest;

Talwe on nüüd lausa õues,
 Ära läinud linnuke!
 Smelik, et minu põues
 Igawene kowade. —

M. Weske.

Isa sõnad.

Minu isa ütles mulle:
 „Prii on jälle meie maa,
 Prii on jälle meie rahvas,
 Armas poeg, sest rõõmusta!“

„„Kuida priius meile tuli,
 Ütle, isa, minule?““
 Isa ütles: „Priius tuli,
 Kui see koidutäheke!

„Priius hakkas meile paistma
 Kui see kume wara koit;
 Priius hakkas helendama
 Kui see lõkew koidu loit.

„Priius tõusis kui see päike
 Koidu kuldsel kaisu seest;
 Pärisspõli pugest ära
 Kui see udu päit' se eest!“

Mina meest' isalt nõudsin:
 „„Kas meilt priius jälle kaub?““
 Isa ütles: „Ei ta kau,
 Priius tõuseb, orjus waub!“

„Wõiwad ohjad jõge hoida,
 Kui ta kohab kewadel?
 Kes võib priiust paelu panna,
 Kui ta paisub paistusel?“

„Kes võib meie metsal' hüüda,
 Kui on käes kewade:
 Kaaht, ära aja kasu,
 Lepik, ära lehitse!“

„Kes võib orasele hüüda:
 Ära wõrsu, wõsu ja!
 Kes võib haljal' aasal' öölda:
 Ära hakka ditsema!“

„Kes võib tõusjal' päewal' hüüda:
 Weere jälle tagasi!
 Teda pilw küll warjab wahel,
 Aga päew on ometi!“

„Alexander andis käsku:
 „„Priius, paista Gestimaal!““
 Priius, Gestimaal nüüd paistab,
 Säegu paistma igal a'al!“

Kas tunned maad?

Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt
 Käib Vääne-mere rannale,
 Ja Munamäe metsalt, murult
 Käib lahke Soome-lahlele?
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretawad metsa latwad
 Nii lahelt järwi, rohumaid;
 Siin taewa wihmal oras wõsub
 Ja päite paistab wiljapäid.
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin kaswab Eesti meeste fugu
 Ja sammub wabadusele!
 Siin kaswab priiskelt Eesti neiu
 Ja sirgub Eesti mehele.
 See on see maa, kus minu häll
 Rord kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin tõstab rahwas põllu rammu
 Ja matab endist wiletsust;
 Siin püiab rahwas waimu walgust
 Ja wõidab wõimsalt pimedust.
 Oh töutagem südamest
 M'e mehed olla igawest
 Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
 Sa kofu, kaswa kallis kodumaa!

E. L. Wöhrmann.

Reef.

Ris waata, kui wihafelt ülesse a'ab
 Reef lämawaid, tulised kiiri,
 Ta pragiseb, paugub ja kolebaks läeb,
 Ei kusagilt leia ta piiri!

Näe, näe, kuis keerutab hullawat keelt,
 Kui tahaks ta ära kõik süia,
 Ta ahmitseb, ahwardab kõrguse teelt
 Kui taewastki põlema lüüa!

Kui otsas tal jõud, ta langeb ja waub,
 Ei saata saa omale kasu . . .
 Puißt tulnud tal jõud, ta suitseb ja kaub —
 Säeb järele tuhane lasu . . .

G. Ois.

Döpitule.

Arn ööpik, tuhu töttad ja
 Nüüd lahtel lehekul?
 Kas mõisa aias hõisata
 Sa tahad roosipuul?
 Wõi metsas torel tomingal
 Saab hüüdma sinu suu,
 Kui tähed hülsg'wad taewa all
 Ning walgust kallab kuu?

Ei mõisa aias hõisata
 Wõi laulu minu rind,
 Sest muistse mälestustega
 See hoiab eemal mind!

Ra metsas torel tomingal
 Ei hütüma ja mu huul,
 Waid talupoja akna all
 Seal pühal pärnapuul.

Rui jõuab õnnis suine öö,
 Siis laulan talle ma,
 Et unuks meelest päewa töö,
 Jäeks rahul magama.
 Kõik öö siis healed heljuwad
 Ta kauni kambri sees
 Ning unenäud ilusad
 Tal seiswad silma ees.

Rui aga taewas kumab kuit
 Ja kaub pime öö,
 Siis laulan: Tõuseb priiusloit
 Ja waub orjapäev,
 Sest idataewa serwasja
 Su näha loidu tuld
 Ning uuel ilul sõrama
 Lõõn'd Gesti muistne muld!

Antsakas mees.

li nii imelik, antsakas ta:
 Sja käest tahtis ta talu,
 Aga et jeda ei saanud ta,
 Rangesse waakus ta walu.

Nägi siis noorute neiu ta,
 Südamest waus tal walu;
 Õnnest ja armust unistas ta,
 Tahtnud ei enam ta talu.

Böttis siis neiu naeseks ta,
 Jällegi waakus ta walu:
 Armust ei saanud söönuks ta,
 Tahtis jällegi talu! —

Teel.

Mäe lativu katab
 Önnis suine öö;
 Oma hõlma matab
 Orge uduwöö.

Põle tolmü näha
 Teel, mets wagusi:
 Dota hing weel wähe —
 Puhtad sinagi!

K. A. Hermann.

Kewadel.

Nüüd walju talwe walitsus
 Dn laanest lahkunud
 Ja kewadine kenadus
 Nüüd ehib lilled, puud.

Kus iial seisatab mu film,
 Dn ilu hiilgamas;
 Nüüd kaunis kosutaw on ilm,
 Ja kõik on lõndimas.

F. Kuhlbars.

Vinda laul.

 ealt Lääne mere kalda pealt
 On kuulda Vinda laulu healt;
 Ta õhtab raskest südamest
 Ja leinab kallist kaasakesi!

„Oh Kalew, et nii wara ja
 Ju pidid surmas närtsima!
 Ma olen üksi ilmas nüüd,
 Ei olnud mull, ei sinul süüd!

„Mu pika leina pisarad
 Su mängi-muru täidavad.
 Kus, kaasa, rõõmus kõnd'sime,
 Seal laenetab nüüd järweke.

„Oh Kalew, tule uuest' ja
 Weel tedre tütart kosima!
 Kui kaua, kallid, tahad ja
 Küll kalmu kambriis wiibida?

„Kui kuuled sarwe pae pealt
 Ja wainult Wanemuise healt:
 Siis kalmud katki purusta
 Ja tõuse uue jõuga!

„Ei saa siis Vinda leinama,
 Ei filmawesi woolama:
 Siis elan uue iluga
 Ja uuest' hõiskab Gestimaa!“

Laulgem.

W ennad, wõtkem rõõmsast laulda,
Laulgem rõõmsast südamest!
Mets ja maa ja meri kõlab,
Kõlab lahkest lauludest.

Mis wõib mõnufam weel olla,
Mõnufam, kui laulu heal!
Laulgem õues, laulgem laanes,
Laulgem Cesti mägedel!

Cesti laul, oh kõla waljust'
Üle metsa, üle maa,
Piksel pimel, kurwal ajal
Elu küünal ole ja! —

Oh, et ära läinud wennad
Pöörats jälle tagasi,
Siuts laulu-lõngad ühte,
Mis on läinud laiale!

Išamaale.

I estimaa, mu išamaa,
Kuis mull' armas oled ja!
Murravad ka maru tuuled
Taara wiimsed tamme puud,
Siisgi hiiawad mu huuled:
„Cestimaa, jull' annan suud!“

Gesti waprab wanemad
 Waimu wallast waatawad.
 Peas neil paist'wad pärlikroonid,
 Wõidulaulud kõigil suus,
 Rojas kuninglikud troonid,
 Kuldsed kandleid palmi puus.

Gestimaa, su mehe meel
 Põle mitte surmud weel!
 Nõuab surm ka rohket lõikust
 Suure sõja käraga,
 Truuiks jäeme isamaale
 Wiimse were tilgaga!

M. Lipp.

Kui puuduks kannel.

Kui kaunis kandle kolin *a*
 Peaks iial puuduma, *b*
 Ja hella healte helin *a*
 Laul lahke lõbuga, *b*
 Siis põlets õitel õhtu *c*
 Siin Taara taewa all, *d*
 Ei lähets nupud puhku *c*
 Ka koidul kuldsemal. *d*

Ei armastuse mõnu
 Võiks meie maitseada,
 Ei salasoovi sõnu
 Saaks hingest ilmuma,
 Kui põue kallist warast
 Meil heal ei heliseks,
 Kui eha hülgl'wast särast
 Meil keel ei kõliseks.

Ei püha priius püüdu
 Meil meel ei mõlgutaks,
 Ja waba meeste hüüdu,
 See kants juutumaks,
 Kui oleks kannelt waja
 Meil' armu õhwrilla,
 Kui kuldne teelte taja
 Rord peaks kustumata.

Seepärast kallim kannel
Oh kõla, kõla veel
Ja juhi julgel õnnel
Meid takistawal teel!
Meil' raskel elu sunnil
Sa kõla kosutust,
Sa wala wiimsel tunnil
Mu rinda rahulust! —

A. Pirikiwi.

Rõla, wäike lauluke,
 Kewadele kenaste!
 Hiiia üle metsa, maa,
 Üle ilma ilusa!

Kewade on kuulus mees
 Tahle laulu kunsti sees;
 Tal on healed ilusad,
 Heale mõnud mõnusad.

Seft mu wäike lauluke,
 Rõla õige kenaste!
 Tea, sind kuuleb kewade,
 Kes sind kutsus ilmale.

K. Sööt.

Hewadel on wäiksed lilled
 Wäiksed linnud ka —
 Wäike leiab, wäik'se kõrwal
 Kõha paraja.

Wäiksed wiisid, wäiksed laulud
 Armsad minule:
 Neiuke mu laulujumal
 Ka on wäikene.

J. Tamm.

Mu ema, ma nägin unes:
Üks noormees käis kosjas mull.
See kas haigust wõi surma
Toob, kallid tütreke full!

Kui surm on nii sirge, ilus,
Nii mehine, helde ta film,
Siis, ema, ka surmale läeksin,
Eht põlgab teda kõik ilm!

P. Grünfeldt.

—
Kui jull paistwad õnnetähed
Igalpool kus kõnnid, lähed,
Ära usu õnne sa
Õnn on kiire kaduma.

Luuletajate nimekiri.

	Lehet.
<p>Minson, J., sündinud 16. Novembril 1864 Holsri wallas, Paistu kihelkonnas, Kivimaal, rahwa koolmeister.</p>	19
<p>Mun, Elisa, sündinud 3. Juunil 1863 Pitareinul, Kanapää kihelkonnas, elab Riias.</p>	21
<p>Bergmann, J., sündinud 17. Detsembril 1856 Kolga-Jaani kihelkonnas, kiriku õpetaja Paistus.</p>	25
<p>Eisen, M. J., sündinud 16. Septembril 1857 Wigalas, Sestimaal, kiriku õpetaja Kronstadtis.</p>	29
<p>Fählmann, Dr. F. R., sündinud 21. Detsembril 1799 Haavmõisas, Koeru kihelkonnas; surnud 10. Aprillil 1850, oli tohter ja ka ülikooli lektor Tartus (Юрьевъ).</p>	31
<p>Groschmidt, D., sündinud 8. Detsembril 1869 Kuustatul, Ottepää kihelkonnas, rahwa koolmeister.</p>	33
<p>Haawa, Anna, (salanimi; õige: Haawakiwi,) sündinud 4. Oktobril 1869 Kodaweres, elab Tartus.</p>	36
<p>Helmi (salanimi), Wilhelmine, sündinud 27. Nääri kuu päewal 1861 Kawastus, Haljala kihelkonnas, Sestimaal, nüüd pastor Ederbergi proua.</p>	40
<p>Hinzenberg, D., sündinud 5. Jõulu kuu päewal 1875 Järwa-Madise kihelkonnas, Abu wallas, abikoolmeister.</p>	43
<p>Hurt, Dr. J., sündinud 10. Juulil 1839 Pälwas, kiriku õpetaja Peterburgis.</p>	44

	Lehek.
Jaanus, J. M. , sündinud 30. Aprillil 1861
Wana-Põltsamaal, rahwa koolmeister.	47
Jakobson, P. , sündinud 15. Detsembril 1854
Rakweres, kogukonna kirjutaja ja teenind alam-
ofitserana wiimses turgijõjas.	49
Jaks, J. , sündinud 25. Septembril 1867 Arulas,
Ditepää kihelkonnas, rahwa koolmeister.	52
Jannsen, J. W. , sündinud 6. Mail 1819 Wänd-
ras; furnud 1. Juulil 1890, oli aealehe toi-
metaja Tartus ja Pernus.	54
Kreuzwald, Dr. J. K. , sündinud 14. Det-
sembril 1803 Jõepere mõisas, Kadrina kihelkon-
nas; furnud 13. Augustil 1882, oli tohter
Wõro linnas.	57
Koidula (salanimi), Viidia , sündinud 12. Det-
sembril 1843 Wändras; furnud 30. Juulil
1886, oli Dr. Michelsoni abitaasa Kroonlinnas.	62
Kunder, J. , sündinud 14. Detsembril 1852
Holstre-Kowalil, Paistu kihelkonnas; furnud
12. Aprillil 1888, oli koolmeistrite instituti
kaswandik Peterburgis.	66
Kõiw, P. J. , sündinud 12. Detsembril 1866
Rõuges, Liivimaa, rahwa koolmeister.	69
Lattif, A. , sündinud 27. Mail 1862 Wana-Suis-
lepas, Tartwastu kihelkonnas, rahwa koolmeister.	71
Leppik, J. , sündinud 9. Märtsil 1861 Holstres,
Paistu kihelkonnas, rahwa koolmeister.	74
Liiv, Jakob , sündinud 16. Webruaril 1859
Matstkiwi mõisas, Kodawere kihelkonnas, rahwa
koolmeister.	77
Pinnutaja, C. K. , (salanimi; õige: Jakobson)
sündinud 14. Juulil 1840 Tõrmas; furnud 7.	

	Lehet.
Märtfil 1882, oli suurwüürstina Olga Nikolajewna, praeguse kreeka kuningana koolmeister ja hiljemine aealehe „Sakala“ toimetaja Wiljandis.	80
Ruiga, G. G., sündinud 15. Webruaril 1866 Walgijärwel, Kanapää kihelkonnas, rahwa koolmeister.	83
Redlich G. M., sündinud Uudeküla mõisas, Gesti- maal 20. Juulil 1853, Telegrafi-ametnik.	86
Reinwald, A., sündinud 25. Nowembril 1847 Lusnas, Wiljandi kihelkonnas, pärisloha omanik.	89
Rennit, A., sündinud 24. Oktobril 1865 Kure- saare wallas, Tarwastu kihelkonnas, raamatu kaupmees Wiljandis.	92
Roosidõis, Juulie, (salanimi; õige: Peep) sündi- nud Koeru kihelkonnas, Gestimaal.	95
Tõnisson, M., sündinud 11. Märtsil 1853 Aidu wallas, Paistu kihelkonnas, rahwa koolmeister.	98
Weltmann, J. A., sündinud 11. Septembril 1871 Pootsis, Tõstamaa kihelkonnas, metsa ülewaataja.	99
Weste, Dr. M., sündinud 17. Januaril 1843 Holfstres, Paistu kihelkonnas; surmud 4. Mail õhtu kel 7 ja 50 min. 1890 aastal, oli wii- maks Raasani univertsiteedis Soomesugu keelte professor.	101
Wöhrmann, G. P., sündinud 16. Detsembril 1863 Härjanurmes, Kurfi kihelkonnas.	104
Õis, G., (salanimi; õige: Wulff) sündinud 20. Detsembril 1864 Wastse-Õttepääs, kihelkonna kooliõpetaja.	105

Lõpufõna.

„Maailma aealugu on maailma kohtumõistja“ ütleb jaksja laulik Schiller. — Et nüüd kirjanduse aealugu nagu üks kiwi selle suure maailma aealuo seinas on, siis oleme meie oma pildi-albumiga ka ühe kiwi selle sisse liitnud — tulewa põlwe rahwastele mälestuseks, kes meid saawad selle eesti tänama, et ka nende kujud oleme igawesest unustuse merest mälestuseks järele jätnud, kes oma sõnadega nii õrnaid, õnnistawaid ja kenaid tundmisi inimeste laste rinnus äratavad; sellepärast olgu siis meie pildi-album neile auuks ja kuulsuseks ja auu-kuulsus on elu kõige ülematest warandustest, sest kui ihu juba ammu hauda langenud, siis elab kuulsus nimi ikka. — Iseäranis huwitaw ja tänu wäärt on, et meie luba oleme saanud eesfeiswat raamatut Keiserliku Kõrgusele Suurwürl Konstantin Konstantinowitschile pühendada, kes ise kuulsus Wene kuuletaja, Wenemaa teaduse riigi juhataja ja hoolekandja on ja selle laulud osalt selle raamatu eesotsas Gestikeelde ümber pandud lugeda wõib.

Wäljaandja.

ИМЕНА ПОЭТОВЪ.

	Стр.
Айнсонъ, I., родился 16-го Ноября 1864 года въ Гольстергофѣ Лифляндской губерніи, народный учитель.	19
Аунъ, Елиза, родилась 3-го Іюня 1863 года въ Пикарейно Канапяскаго прихода Лифляндской губерніи.	21
Бергманъ, I., пасторъ въ Пайстелѣ, родился 17-го Декабря 1856 года въ Кольга-Янискомъ приходѣ Лифляндской губерніи.	25
Эйзенъ, M. I., пасторъ въ Кропштадтѣ, родился 16-го Сентября 1857 года въ Фикелѣ Эстляндской губерніи.	29
Фяльманъ, Д-ръ Ф. P., родился 21-го Декабря 1799 года въ имѣніи Гау Маріенъ-Магдалененскаго прихода Эстляндской губерніи; † 10-го Апрѣля 1850 года.	31
Гросшмидтъ, O., народный учитель, родился 8-го Декабря 1869 года въ Нустакѣ Оттепяскаго прихода Лифляндской губерніи.	33
Гава (Гавакиви), Анна, учительница, родилась 4-го Октября 1869 года въ Кодавере Лифляндской губерніи.	36
Гельми (псевдонимъ), Вильгельмине, супруга пастора Эдерберга, урожденная Бауеръ, родилась 27-го Января 1861 года въ Кавастѣ Гальяльскаго прихода Эстляндской губерніи.	40

	Стр.
Гинценбергъ, О., народный учитель, родился 5-го Декабря 1875 года въ волости Альпъ Эстляндской губерніи.	43
Гуртъ, Д-ръ Я., пасторъ въ С.-Петербургѣ, родился 10-го Іюля 1839 года въ Пельвѣ Лифляндской губерніи.	44
Янусъ, І. М., народный учитель, родился 30-го Апрѣля 1861 года въ Оберпаленѣ Лифляндской губерніи.	47
Якобсонъ, П., бывшій унтеръ-офицеръ при компани послѣдней русско-турецкой войны, родился 15-го Декабря 1854 года въ гор. Везенбергѣ Эстляндской губерніи.	49
Яксъ, І., народный учитель, родился 25-го Сентября 1867 года въ Арролѣ Оттепяскаго прихода Лифляндской губерніи.	52
Янсенъ, І. В., редакторъ и издатель газеты „Seesti Vostimees“, родился 6-го Мая 1819 г. въ Феннернѣ Лифляндской губерніи; † 1-го Іюля 1890 года.	54
Крейцвальдъ, Д-ръ Ф. Р., родился 14-го Декабря 1803 года въ Ізпере Катериненскаго прихода Эстляндской губерніи; † 13 Августа 1882 года.	57
Койдула (псевдонимъ), Лидіа, супруга Кронштадтскаго доктора Михельсона, урожденная Янсенъ, родилась 12-го Декабря 1843 года въ Феннернѣ Лифляндской губерніи; † 30-го Іюля 1886 года.	62
Кундеръ, І., Везенбергскій городской учитель, родился 14-го Декабря 1852 года въ Гольстергофѣ Пайстельскаго прихода Лифляндской губерніи; † 12-го Апрѣля 1888 года.	66

	Стр.
Кейвъ, П. Ф., народный учитель, родился 12-го Декабря 1866 года въ Реуге Лифляндской губерніи.	69
Латтикъ, А., народный учитель, родился 27-го Мая 1862 года въ Старо-Суйслепѣ Тарвастускаго прихода Лифляндской губерніи.	71
Лепшикъ, І., народный учитель, родился 9-го Марта 1861 года въ Гольстергергофѣ Пайстельскаго прихода Лифляндской губерніи.	74
Лійвъ, Яковъ, народный учитель, родился 16-го Февраля 1859 года въ имѣніи Алатскиви Кодаверскаго прихода Лифляндской губерніи.	77
Линнутая (Якобсонъ), К. Р., преподаватель у Великой Княгини Ольги Константиновны, нынѣшней Греческой Королевы и затѣмъ редакторъ газеты „Сакала“, родился 14-го Іюля 1840 года въ Тырмѣ Лифляндской губерніи; † 7-го Марта 1882 г.	80
Луйга, Г. Э., народный учитель, родился 15-го Февраля 1866 года въ Вальгервѣ Канапяскаго прихода Лифляндской губерніи.	83
Редлихъ, К. М., чин. телеграф. вѣдом. родился 20 Іюля 1853 г. въ им. Удекюль Эстляндской губерніи.	86
Рейнвальдъ, А., землевладѣлецъ, родился 25-го Ноября 1847 года въ Узнаской волости Феллинскаго прихода Лифляндской губерніи.	89
Реннить, А., книго-торговецъ въ Феллинѣ, родился 24-го Октября 1865 года въ Куресарской вол. Тарвастескаго прихода Лифляндской губерніи.	92
Розиэйзъ (Пеепъ), Іюліе, родилась 2-го Октября 1873 года въ Маріенъ-Магдалененскомъ приходѣ Эстляндской губерніи.	95

	Стр.
Тенисонъ, М., народный учитель, родился 11-го Марта 1853 года въ Аідуской волости Пайстельскаго прихода Лифляндской губерніи.	98
Вельтманъ, І. А., лѣсничій, родился 11-го Сент- ября 1871 года въ Поотси Тестамаaskaго прихода Лифляндской губерніи.	99
Веске, Д-ръ М., профессоръ Казанскаго Универ- ситета, родился 17-го Января 1843 года въ Гольстерсгофъ Пайстельскаго прихода Лиф- ляндской губерніи; † 4-го Мая 1890 года.	101
Вэрманъ, Э. Л., родился 16-го Декабря 1863 года въ Геряпурмъ Курскаго прихода Лифляндской губерніи.	104
Эйзъ (Вульфъ), Г. приходскій учитель, родился 20-го Декабря 1864 года въ Ново-Оденпи Лифляндской губерніи.	105

Слово объ альбомѣ Эстонскихъ поэтовъ.

Такъ какъ исторія литературы составляетъ часть всемірной исторіи, альбомъ-же нашъ имѣетъ для исторіи литературы существенное значеніе, то мы настоящимъ изданіемъ какъ-бы вкладываемъ камень въ стѣну зданія всемірной исторіи, для напоминанія будущимъ поколѣніямъ объ Эстонскихъ поэтахъ, жительствовавшихъ въ нынѣшнемъ вѣкѣ. Мы надѣемся, что будущія поколѣнія будутъ намъ благодарны за то, что мы оставили имъ на память образы тѣхъ лицъ, которыя своими краснорѣчивыми, нѣжными, чувствительными словами и образами, содержащимися въ ихъ стихотвореніяхъ, счастливаютъ и радуютъ людей. Имъ, этимъ лицамъ, подобаютъ честь и слава, — слава, превосходящая всякое другое жизненное благо, ибо имена славныхъ лицъ живутъ въ вѣки вѣковъ, тогда какъ тѣла ихъ уже давно истлѣли. Намъ особенно счастливитъ и мы будемъ вѣчно благодарны за то, что предстоящее изданіе дозволено намъ посвятить ЕГО ИМПЕРАТОРСКОМУ ВЫСОЧЕСТВУ ВЕЛИКОМУ КНЯЗЮ Константину Константиновичу *Августѣйшему Президенту Академіи наукъ*, который, заботясь о развитіи наукъ въ обширномъ Русскомъ Государствѣ, Самъ пользуется славой превосходнаго русскаго поэта, переводъ нѣкоторыхъ стиховъ котораго на Эстонскій языкъ можно прочесть въ началѣ настоящаго альбома.

Авто рь.

